

บทนำ

มีความขัดแย้งซ่อนอยู่ทุกหนทุกแห่งบนโลกใบนี้
อย่างเนบเนียน เนบแน่น ล้าลึกเกินจะหยั่ง

‘พรารพันนว่าพีชุตลูกนี้ไม่ลงแน่ๆ’

เสียงใสที่ดังก้องจากข้างสนามทำให้คนยืนถือลูกบาสเกตบอลในท่า
พร้อมโยนถึงกับสะดุ้งเฮือก เขาลดมือลงอย่างเสียจังหวะ ปรายตาสีถ่าน
ไปยังตัวก่อกวนที่มานั่งจุ่มปุ๊กคนเดียวตรงนั้นตั้งแต่เมื่อใดไม่ทราบแล้ว
พ่นลมหายใจออกมาหั่นๆ

‘เธอเคยเห็นพีพลาดรีโง’

พรารพชรอยกมือขึ้นเท้าคาง ยันศอกไว้กับกระโปรงนักเรียนที่เริ่ม
ยับยู่ยี่ หัวเราะอาการขวัญกระเจิงที่ไม่ได้เห็นบ่อยนักจากพี่ชายตรงหน้า

เธอเป็นเด็กผู้หญิงหน้าตาจิ้มลิ้ม ผิวขาวผ่องราวน้ำนม ผมสีน้ำตาล
เข้มถูกมัดเป็นเปียสองข้าง แต่ไม่ว่ามองมุมไหน เด็กหญิงคนนี้ก็ยังไม่มีความที่
ว่าจะโตเป็นสาวในสายตาของเขา

‘เห็นวิตบอยไป’ เธอยืนยันชิงชิง

‘บอยแค่นั้น’

‘ก็หลายสิบ’

‘แต่เธอเห็นพี่ชูตมาแล้วเป็นหมื่นครั้ง แค่สิบครั้งนับเป็นเปอร์เซ็นต์
ไม่ได้ด้วยซ้ำ’ เขาแย้ง

‘นั่นอัตราต่อรองของครั้งนี้ก็อยู่ที่หนึ่งต่อพันไง’

คนฟังถึงกับกลอกตาไปกับคำพูดแค้นแค้นของน้องสาวข้างบ้าน
ร่างสูงสมส่วนที่สวมเครื่องแบบนักเรียนชายถอยไปสองก้าวจนปลายรองเท้า
อยู่ตรงเส้นขอบสามแต้ม แล้วหันมายกคิ้วทำทนายตามประสาคนมั่นใจ
ในตัวเอง

‘พี่ต่อให้อีกเลยเอ้า! เธออยากเดิมพันด้วยอะไรล่ะ’

เด็กสาวเอียงคอไปทางหนึ่งอย่างน่ารัก ริมฝีปากจิ้มลิ้มเม้มเข้าหากัน
อย่างใช้ความคิด ไม่บอ่ยนักที่พี่ชายคนนี้จะยอมเล่นเกมเสี่ยงดวงกับเธอ
ในอัตราต่อรองที่เป็นไปได้ เขาทั้งหลายตกกว่า เก่งกว่า โตกว่า ตั้งแต่เล็ก
ยันโตเธอแพ้เขาทุกทางไม่ว่าเรื่องใดๆ คิดได้แล้วก็ยิ้มกริมออกมา

‘พราวอยากรู้...ความลับของพี่ครามหนึ่งข้อ’

‘เฮ้ย! ความลับอะไรวะ’ คนที่ยืนอยู่กลางสนามอุทยานลั่น

‘พูดไม่เพราะตั้งแต่เมื่อก็แล้ว ต้องลงโทษ เพิ่มเป็นสองข้อ’ ชูสองนิ้ว
ไปข้างหน้าอย่างกวนโอ้ย

คชฤทธิ์อดถลึงตาใส่น้องสาวข้างบ้านไม่ได้ แต่ไม่คิดจะถอยง่ายๆ
เพราะศักดิ์ศรีมันคำค้อ ‘นั่นถ้าพี่ชูตลง เธอต้องบอกความลับของเธอมาน
สองข้อเหมือนกัน’

‘ก็เอาซี...’ พราวเพชรติดตัวขึ้นนั่งหลังตรงอย่างตั้งใจ ไม่วายเกทับ
ล้วงหน้า ‘แต่พราวก็ยังมั่นใจว่าพี่ชูตไม่ลงแน่ๆ’

คนถูกสบประมาทยิ้มมุมปากแบบที่สาวทั้งโรงเรียนมาเห็นเป็นต้อง
กรี๊ด เขาหันกลับไปยิ้มเป็นบาส เตาะบอลทำสมาธิอยู่ครู่หนึ่ง ร่างที่สูงเกือบ

ร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรทำให้ระยะห่างระหว่างเด็กหนุ่มกับเบ็นดูใกล้กัน
อย่างไม่น่าเชื่อ เด็กสาวจ้องเขาอย่างใจจดใจจ่อ ในจังหวะที่เขายกแขนขึ้นนั้น
หัวใจของเธอถึงกับเต้นถี่ด้วยความคาดหวังบางอย่าง แล้วลูกบอลก็ลอย
ละลือออกจากมือเด็กหนุ่มอย่างสวยงาม

ตั้ง!

โอกาสหนึ่งในพันของเด็กหนุ่มถูกพิชิตโดยพรานเพชร เขาถึงกับสับสน
ในลำคอเมื่อลูกบาสรกระทบกับขอบห่วงเข้าอย่างจังแล้วตั้งออกนอกสนาม
ไปต่อหน้าต่อตา

‘อะไรวะเนี่ย!’

‘วู้...คนแพ้ย่ำๆๆๆ’

เสียงหัวเราะเยาะสะใจลอยมากระทบหู ทำให้อารมณ์หงุดหงิด
ในวูบแรกถูกแทนที่ด้วยความขบขัน เด็กหนุ่มวิ่งไปเก็บลูกบอลก่อนจะวิ่ง
วกมาหันทัวลงนั่งบนเก้าอี้ข้างน้องสาวซึ่งรอเขาอยู่

‘ขอน้ำ’ เพียงสั้นๆ ขวดน้ำดื่มเย็นจัดที่ถูกเปิดฝาไว้แล้วก็มาอยู่ตรง
หน้าเขาทันทีอย่างรู้ใจ

พรานเพชรรอให้เขายกขวดขึ้นกระดกก่อนที่เด็กสาวจะหยิบผ้าขนหนู
ขึ้นมา

‘เห็งอะพี่ชาย’

‘เซ็ดดี’

มือเรียวยาวใช้ผ้าใ้ซับเหงื่อตามขมับของเขา ผมของเด็กหนุ่มยาว
เป็นทรงทันสมัยพอควร เพราะใกล้จบมัธยมศึกษาปีที่หกเต็มที เธอกดไหล่
เขาให้โน้มตัวลง เสยปอยผมที่รูกู้ตัดหน้าผากของเขาขึ้นไปแล้วบรรจง
เซ็ดต่ออย่างเบามือ

‘เอาใจคนแพ้ย่ำๆ ทุกทีบอกให้เซ็ดทำเป็นเล่นตัว’

‘ใช่แล้ว คนแพ้ย่ำๆน่าสงสารนะ แพนก็ไม่มี ผู้หญิงก็พากันยี้ เห็น
หน้าที่เอาแต่ร้องกรี๊ดๆ พี่ครามจะพี่ครามจ๋า ไม่ก็หลบตาบิตอายม้วนตัววน

ลงไปเดินกับพื้น อี!’

พรารเพชรไม่บอกเขาหรือว่าเธอไม่กล้าทำแบบนี้ต่อหน้าคนอื่น ตอนนี้ทั้งสนามเหลือกันอยู่แค่สองคน จะทำอะไรเลยไม่ต้องระวังมากนัก เมื่อก่อนพอเธอทำแบบนี้ตามความเคยชินมักจะมีคนแซวตลอด พักหลังเลยเลิกไปเพราะทนไม่ไหว

‘มีน้องสาวน่ารักแบบนี้ ก็ลืบแฟนพี่ก็ไม่เอา...’ เขาหลุบตาลมองปลายจมูกโตงวันของเด็กสาว ‘...ทั้งที่มีแต่คนหลงเสน่ห์นายคชฤทธิ์คนนี้แท้ๆ แย่ชะมัด’

‘พรารว่าผู้หญิงที่มาหลงเสน่ห์คนอย่างพี่คงขายสมองทิ้งไปหมดแล้ว’

‘แค่กรี๊ดกันก็ยังมี’

‘รู้ใส่รู้ฟุ้งขนาดนี้ กรี๊ดไม่ลงหรือจ้ะ’ เธอเซ็ดไล่ไปตามลำคอหา รู้ดีว่าเธอแค่หยอกเล่นไม่ได้คิดจริงจัง ‘แล้วไม่ต้องมาปากหวานเลยนะ คนแพ้ก็คือคนแพ้ว พรารไม่ลดโทษให้หรือก นานๆ จะชนะพี่ครามสักที’ เซ็ดเสร็จจก็เอาผ้าพาดบ่าเขาไว้นั่นเอง

ทั้งคู่สบตากัน เจียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพากันระเบิดหัวเราะออกมา

‘เธอแข่งอะไรพี่รึเปล่าวะ ชุตแค่นี้ทำไม่ไม่ลง เสียชื่อแชมป์หมด’

‘ไม่รู้ล่ะ เล่ามา ความลับ ความลับ ความลับ...’ คนชนะร้องเป็นเพลงก่อนจะโวยวายเมื่ออีกฝ่ายยื่นมือหนามาขยี้ศีรษะเธอแรงๆ จนหน้าม้ายุ่ง ‘อ้าย...หยุดนะพี่คราม แพ้แล้วอย่าพาลลิดะ บอกรมาเดี๋ยวนี้ละ’

‘เสปนั่นกะเรา’ ใบหน้าคมคายยื่นเข้าไปใกล้จนเด็กสาวสะดุ้ง อีกฝ่ายผงะนิดหน่อย ท่าทางนั้นทำให้เด็กหนุ่มคลี่ยิ้มร้ายกาจออกมา ตาวาวพรารระยับ

‘หวั่นไหววี่ไฉน หรือว่าขายสมองทิ้งไปหมดแล้ว’

พรารเพชรรู้สึกเหมือนเลือดทั้งกายถูกสูบขึ้นไปหน้าจนหมดสิ้น หัวใจเต้นรัวจนแทบระเบิด แก้มของเธอร้อนผะผ่าวเมื่อได้กลิ่นกายจางๆ ของเขากลิ่นหอมแบบผู้ชายอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว มือของเขาใหญ่ อบอุ่น

และยังวางอยู่บนคิระชะเมื่อเธอตอบเขาอย่างมีนัย

‘จะอ้วก’

‘ว๊ว้ย! ไม่ต้องพูดตรงขนาดนี้ก็ได้น้อง เหลือที่ไว้ให้พื้มันใจบ้าง’ เขายีหัวเธอแรงๆ อีกทีอย่างมันเขี้ยว ‘แต่พื้อยากรู้ความลับของเธอมากกว่าเรื่องอะไรวะปิดพื้มาได้จนถึงปานนี้ เราเคยมีความลับระหว่างกันด้วยรีง’

เด็กสาวบ่ดมือหนออกจากคิระชะ แต่ยังคงเขาตาเป็นประกาย มองด้วยสายตาแบบที่เด็กหนุ่มรุ่นเดียวกันคงจะลงความเห็นว่าเป็นน่ารักเป็นที่สุด ทว่าคู่สนทนาเธอเป็นคชฤทธิ์ คนที่อายุมากกว่าเธอสามปีและไม่เคยมองเธอนอกเหนือจากฐานะที่เป็นอยู่เลย

‘พราวจะบอก แต่ตอนนั้นบอกความลับของพีครามมาได้แล้วค่ะ’

‘ความลับเธอ...’ เด็กหนุ่มลากเสียง ถอยจากเธอไปนิดหนึ่งแล้วยกมือขึ้นกอดอกยี้ตๆ ‘อืม...ผลสอบโคเวตามช. เพิ่งประกาศเมื่อชั่วโมงที่แล้ว พื้สอบติดีวิคะ’

พราวเพชรถึงกับอุทานลั่นอย่างดีใจ ‘พื้ยังไม่ได้บอกใครที่บ้านเรื่องนี้เธอคะ!’

‘ช่าย...’ เขาพยักหน้า ‘...ให้เธอรู้เป็นคนแรกเลยนะน้องสาว ดีใจชะ’

เด็กสาวยี้มให้เขาจนแก้มแทบปริ เธอจับมือเขาแล้วเขย่า ‘พี่ชายพราวเก่งโคตรเลยอะ ทั้งๆ ที่เอาแต่เล่นบาสกับตั้งวงร้องเพลงแท้ๆ ว่างเว้นเป็นไม่ได้ต้องออกไปสำมะเลเทเมาอยู่กับเพื่อน หุย...เอาเวลาที่ไหนไปอ่านหนังสือเนี่ยพื้’

‘นั่นชมหรือด่า’

‘ชมลิคะ! ชม!’

คชฤทธิ์มีสีหน้าเคลือบแคลงใจนิดๆ แต่แล้วก็ต้องหัวเราะออกมากับท่าทีดีใจเกินพิกัดของพราวเพชร ตอนที่รู้เขายังไม่ตื่นตื่นเท่าห้องสาวคนนี้เลย

‘เฮ้า ยี้มเข้าไป ไม่อยาการู้ข้อสองรีง’

‘อยาก...’ เด็กสาวพยักหน้ารัวๆ จนเขานึกเวียนหัวแทน ‘บอกมาเร็ว
น่าตื่นเต้นกว่านี้ไหมคะ เซอร์ไพรส์กว่านี้อีกึรึเปล่า’

เด็กหนุ่มมีสีหน้าเคร่งขรึมขึ้นเล็กน้อย กระนั้นก็ยังซ่อนแววตา
หัวเราะไว้ได้จนมิด ‘ข้อสองคือ...ที่จะไปอเมริกาหลังสอบปลายภาคเสร็จ’

ในแวบแรกพรารเพชรรุนแรงกับท่าทีของเธอ ‘ไปเที่ยวหระคอะ’

‘เปล่า ไปอยู่ยาวเลย พี่ตั้งใจไว้ว่าจะไปเรียนต่อที่โน่น’

รอยยิ้มสดใสค่อยๆ เลือนหายไปจากใบหน้าเด็กสาวเมื่อถูกความจริง
แล่นเข้ากระแทกอย่างจัง ไม่มีการเตรียมใจล่วงหน้าเพื่อเรื่องนี้ เธอคิดว่า
จะได้เจอหน้าเขาไปอีกอย่างน้อยสี่ปี ห้าปี หรืออาจตลอดชีวิต แต่ตอนนี้เวลา
ของเธอกับเขาเหลืออยู่ไม่ถึงสามเดือน ทว่าเพียงครู่เดียวเท่านั้นพรารเพชร
ก็กลับมาเร็งรั้อีกครั้ง

‘เก่งกว่าตีติติวะอีกพี่ นี่พี่ก็จะกลายเป็นหนุ่มนักเรียนนอกแล้วอะดิ’

คชฤทธิ์คลี่ยิ้มผิดเฟื่อน เขายกมือขึ้นจับศีรษะน้องสาวข้างบ้านอีกครั้ง
โยกไปมาอย่างที่เคยทำมาทั้งชีวิต ‘อย่าเพิ่งบอกใครนะ พี่กับแม่อยากเก็บไว้
เป็นเซอร์ไพรส์’

พรารเพชรพยักหน้ารับ ด้วยรู้ว่าเขาจ้องเธออยู่อย่างต้องการคำตอบ
เด็กสาวกล้ำกลืนถ้อยคำบางอย่างลงคอ ดันมือของเธอออก ก้อนกัมลง
เก็บของใส่กระเป๋าด้วยท่าที่วุ่นเกินปกติ

‘ไม่บอกใครหรือกาน่า ก็พี่เล่นอุบเสียบขนาดนี้’

‘แล้วความลับของเธอละ ไหนว่าจะบอก’

มือบางที่กำลังปิดฝาขวดน้ำชะงักงันไปเสี้ยววินาที แต่หลังจากนั้น
ทุกอย่างก็ดำเนินต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น พรารเพชรรู้ว่าตนเองกำลัง
หลบตาเขา รู้ดีด้วยความลับของเธอนั้น หากกล่าวออกไปความสัมพันธ์
ของเธอกับพี่ชายคนนี้จะเปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล

‘พรารไม่บอกตอนนี้หรือ’

‘อ้าว ไหงั้น’

‘สิทธิ์ของคนชนะค่ะ จะไม่บอกหรือจะบอกตอนไหนก็ได้’

‘แล้วชาตินี้พี่จะรู้ไหมเนี่ย’ คนแพ้มักสิ้นใจอดครวญ ก็มีศรัทธาที่ยิ่ง
ขึ้นหนึ่งอลงถุ่ใหญ่ไหล่มนอย่างอ่อนๆ จนเด็กสาวต้องกลั้นยิ้ม

ตั้งแต่เด็กเขามักทำแบบนี้เสมอเวลาอยากรู้อะไรจากเธอ แต่คราวนี้
จะใจอ่อนไม่ได้เด็ดขาด

‘สักวันพรารก็จะบอกเองแหละ พี่ก็รู้ว่าพรารเก็บความลับไม่เก่ง’

เธอรู้ดีชิบกระเป่าปิดนับ ดันศรัทธาเขาออกก่อนที่ใจของตนจะรู้สึก
เลยเถิดไปมากกว่านี้ แค่นี้เป็นอยู่ตอนนั้นก็กล้ากลืนจนไม่รู้จะพูดอย่างไร

เด็กหนุ่มยอมมถอยไปในที่สุด แต่ไม่ยอมรามือจากเรื่องที่เขายากู้
‘ถ้าคิดจะไม่บอกกันละก็ พี่จะตามก่อวนเธอไปไม่จบไม่สิ้นเลยคอยดู’

พรารเพชรถึงกับหลุดหัวเราะ คชฤทธิ์ในมادتี้ไม่ค่อยมีคนเห็นบ่อย
นัก เขาอาจจะเป็นพี่ความสุดหล่อ มาดเท่ ฮีโร่ นักกีฬา และนักร้องนำของ
วงประจำโรงเรียน แต่พี่ชายที่บ่าบอในตอนนี้เป็นของเธอคนเดียว

‘พรารจะบอกแน่ๆ ค่ะ...’ เด็กสาวเอนตัวซบหน้าลงกับต้นแขนแน่น
ของเธอ ซ่อนน้ำตาหยดเล็กๆ ไว้ที่ปลายแขนเสื้อขาวสะอาดซึ่งอีกฝ่ายคง
ไม่มีวันสังเกตเห็น ‘สัญญาเลย...’

คชฤทธิ์กวาดตาไปทั่วสนามบาสเกตบอลซึ่งว่างเปล่าไร้ผู้คน รู้สึก
วูบโหวงไม่น้อยเพราะเป็นวันสุดท้ายที่เขาจะมาซ้อมย่งที่แห่งนี้ เด็กหนุ่ม
ยกมือขึ้นลูบศรัทธาของสาวที่จู่ๆ ก็ทำตัวน่ารักขึ้นมา พลันระลึกได้ว่าคงเหลือ
เวลาอยู่ด้วยกันอีกไม่นาน

‘สัญญาแล้วนะครับ’ เด็กหนุ่มยื่นกำปั้นไปทางอีกฝ่าย

พรารเพชรเห็นมือเขาจากหางตา สูดจมูกนิดหน่อยก่อนจะยื่นหมัด
ไปชนเบาๆ

‘ไว้ใจได้เลยพี่ชาย พี่ก็รู้ว่าเด็กหญิงพรารเพชรคนนี้ไม่เคยผิดสัญญา’

๑

นัยน์ตาสีถ่านของเขาเต็มไปด้วยแสงที่ชวนให้ลุ่มหลงอย่างรุนแรง
พราวเพชรรู้ว่าตนกำลังสบตากับเขาในระยะประชิด ระยะที่จมูก
ของเธอแทบจะบีบแนบไปกับจมูกของเขา หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าเล็กน้อย
เพื่อระงับอาการสั่นไหว ก่อนจะค่อยๆ เลื่อนนิตยสารหัวนอกลงจากใบหน้า
ทว่าไม่ถึงสองวินาทีหลังจากนั้นก็ต้องยกขึ้นใหม่แทบไม่ทันเมื่อเห็นคนเดิน
เข้ามาใกล้

“แม่คะ ทำไมพี่สาวคนนั้นถึงต้องเอาหนังสือปิดหน้าด้วยคะ”

เสียงเจ็ดยแจ้วจากแถวบันเอวทำให้หญิงสาวต้องหลุบตาลงมอง
จากหางตาเธอเห็นเด็กน้อยคนหนึ่งยืนเอียงคอจ้องด้วยความสงสัย แต่
สบตากันได้อึดใจเดียวเสียงที่คาดว่าเป็นของมารดาเด็กน้อยก็แว่วตามมา
ติดๆ พราวเพชรจึงขยับหนังสือให้บังมิดชิดขึ้น

“ลูกพี่ช อย่าน่าไปจ้องพี่เขาอย่างนั้นสิคะลูก”

“พี่เขาจะเลียหนังสือเหมือนที่หนูทำเมื่อคืนไหมคะแม่”

“ตายจริง! แม่บอกหนูก็ครั้งแล้วว่าห้ามเลียหนังสือ มันไม่สะอาด...”

เสียงผีเท้าทั้งสองห่างออกไปพร้อมคำบ่นพึมพำเกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติต่อหนังสือ ทั้งให้คนที่ถูกกล่าวหาว่าเลียนหนังสือยืมกลิ่นหัวเราะกับนิตยสารจนตัวลั่น

หญิงสาวมายืนรอเพื่อนในร้านหนังสือแห่งนี้ได้สักพักแล้ว ด้วยทำเลที่อยู่ใจกลางเมืองเชียงใหม่ จอดรถง่าย เดินทางสะดวก ทำให้เวลานี้ในร้านเต็มไปด้วยเด็กมัธยมที่เพิ่งเลิกเรียน นักศึกษาที่โหยหาหนังสืออ่านนอกเวลา และคนวัยทำงานที่พาลูกหลานมาเดินเล่น เธอรู้สึกว่าตนเองคิดผิดเล็กน้อยที่มาช่วงเวลาซึ่งคนเยอะที่สุดของวัน ทำให้แทนที่จะได้เดินดูหนังสืออย่างมีความสุข กลับต้องมาติดแหงกอยู่หน้าแผงนิตยสารพร้อมนายแบบบนปกนี่แทน

พรารพพรไม่เคยคิดฝันมาก่อนว่าในช่วงชีวิตหนึ่งตนต้องมาทำอะไรทำนองนี้ เธอเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดา หน้าตาไม่ได้ดีเลิศเลอเหมือนนางฟ้านางสวรรค์ ทว่าเธอกลับต้องมาเป็นคนดัง ไม่ได้ดังแบบหลงตัวเอง แต่ดังแบบที่มีโปสเตอร์รูปเธอใหญ่เท่าฝาบ้านแปะอยู่หน้าร้านหนังสือในฐานะ ‘เดอะเบสต์เซลลิ่งอวเทอร์ออฟเดอะเียร์’

นึกแล้วก็เกลียดการตลาดสำนักพิมพ์นี้เสียจริง ทำไมต้องขยายรูปเธอให้เด่นหราอยู่ตรงกลางพร้อมปกหนังสือรายล้อมขนาดนั้นด้วยก็ไม่ว่า นับตั้งแต่วันที่โปสเตอร์บ๊อบอนั้นแปะหน้าร้านหนังสือเกือบทุกที่ในประเทศไทย การเดินเข้าไปซื้อหนังสือเพียงสักเล่มของเธอไม่เคยปลอดภัยอีกเลย

ในวัยยี่สิบห้าปี นิยายโรมานซ์ทุกเล่มของนักเขียนนามปากกา ‘พรารพพร’ ทุบสถิติยอดขายสูงสุดเท่าที่นิยายรักจะมีได้ โดยเฉพาะเล่มล่าสุดที่มียอดพิมพ์ซ้ำสูงมาก ด้วยถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์โด่งดังทั่วเอเชีย หากนั่นที่น่าตกใจแล้ว อีกนามปากกาของเธอ ‘มิสใหม่’ ได้ออกวรรณกรรมเยาวชนมาหนึ่งเรื่องถ้วน แต่กลับถูกแปลขายไปแล้วสิบเอ็ดภาษาหรือเกือบหนึ่งล้านเล่ม ดังนั้น โปสเตอร์อวดอ้างศักยภาพของเธอจึงเป็นที่สนใจของคนทั่วไป...จริงๆ อาจจะมากไปหน่อยด้วยซ้ำ เพราะ

พรารเพชรไม่ได้รับรู้สักว่าตนเองเก่งขนาดนั้น ขนาดนามปากกาเธอยังลึนคิดใช้ชื่อเดียวกับชื่อจริงเลย

เธอเข้าร้านหนังสือครั้งล่าสุดเมื่อสามเดือนก่อน และยังคงจำภาพ 'ร้านแทบแตก' ได้ดีจนขลุ่ย ทว่าจนถึงบัดนี้ภาพยนตร์ออกโรงไปแล้ว หนังสือเล่มใหม่ของเธอก็ยังไม่วางแผง เมื่อไตร่ตรองให้ดีเธออาจจะวิตกจริตมากเกินไป เมื่อสรุปกับตนเองได้ตั้งนั้นหญิงสาวจึงค่อยๆ ขยับหนังสือออกจากใบบนอีกครึ่ง เธอสบตากับนายแบบที่ขึ้นปกอย่างมีความนัย เขามีดวงตาที่เธอคุ้นเคย รอยยิ้มหล่อเหลาร้ายกาจ ริมฝีปากสีจัด และ...

“พราร...มารอคำนานรียาง...”

เสียงวิ่งตึงตังราวแผ่นดินไหวบวกกับพลังเสียงแปดหลอดสะท้อนขึ้นวางตึงดูตสายตาของคนเกือบทั้งร้านได้อย่างไม่ยากเย็น พนักงานตรงเคาน์เตอร์ถึงกับยื่นหน้าออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น ขณะที่คนถูกเรียกชื่อมาแต่ไกลได้แต่กลอกตา สาบานได้ว่าเห็นฝูงนรวงกราวจากผ้าเพดาน เธอลืมไปได้อย่างไรว่านัดคน 'ไม่ธรรมดา' เอาไว้

“แม่คะ พี่สาวคนที่เสียหนังสือเมื่อก็หน้าเหมือนคนในโปสเตอร์เลย!”

เสียงร้องลั่นมาจากอีกทางทำให้พรารเพชรไม่กล้ายกนิตยสารขึ้นมาอีก เธอถือมันไว้ในมือด้วยอาการอิหลักอิเหลือ สบตาเพื่อนสาวที่มาตามนัดสายไปร่วมครึ่งชั่วโมงอย่างขอความช่วยเหลือ

“พราร! แกเสียหนังสือเหวอะ” ปณณาแสรังทำหน้าที่ตกใจเมื่อได้ยิน

“บ้าเหวอ! ใครจะไปทำอย่างนั้น” นักเขียนสาวปฏิเสธ พยายามซ่อนนิตยสารไว้ข้างหลัง ทว่าเพื่อนตัวดีซิงตึงไปได้เสียก่อน

ปณณามองหน้านายแบบบนปกสลับกับหน้าพรารเพชรแล้วอ้าปากค้าง

“เฮ้ย! นี่แกเสียพี่...”

“บอกว่าไม่ได้เสีย!”

“แม่คะ พี่สาวคนนี้เหมือนคนในรูปจริงๆ ด้วย”

เสียงขัดจังหวะทำให้ปัญญาถึงกับโคลงศิโรชะอย่างเอือมระอา
สาวร่างอวบหมุนตัวไปเผชิญหน้ากับเด็กน้อยที่ยืนอยู่แถวนั้นโดยไม่สนใจ
สายตาของลูกค้ำมุง ย่อตัวลงจนระดับสายตาเท่ากัน

“น้องคะ...” ปัญญาชี้ไปยังใบหน้าพราวเพชรจนเจ้าของชื่อสะดุ้ง
“เพื่อนพี่ไม่ได้หน้าเหมือนคนในโปสเตอร์ค่ะ แต่คนในโปสเตอร์หน้าเหมือน
เพื่อนพี่ต่างหาก”

ท่ามกลางผู้คนที่พักันเจียบกริบ เด็กน้อยเอียงคอไปทางหนึ่ง มีท่าที
ครุ่นคิดอย่างหนักกับความจริงที่เพิ่งได้ยิน แม่ของเธอที่ยืนอยู่ข้างๆ ถึงกับ
อึ้งตาค้าง ดูเหมือนนางจะไม่ชินกับการรับมือสถานการณ์ประเภทนี้ วินาทีที่
นางจะอ้าปากกล่าวอะไรสักอย่าง เด็กน้อยก็ยิ้มแฉ่งออกมา

“หนูเข้าใจแล้วค่ะ”

ทุกคนถึงกับถอนหายใจอย่างโล่งอก...ก่อนจะตัวแข็งทื่อเมื่อได้ยิน
คำถามถัดไป

“แล้วพี่เขาเสียหนังสือไหมคะ”

โดยไม่ต้องรอให้ใครบอก พราวเพชรรีบลากปัญญาออกจากร้านนั้น
ทันที

กลิ่นกาแฟชั้นดีลอยอบอวลอยู่รอบกายเมื่อหญิงสาวสองคนทรุดตัว
นั่งบนโซฟาหนังในร้านกาแฟกลางย่านธุรกิจ บรรยากาศที่ดูสงบผ่อนคลาย
หาได้ช่วยให้สติอารมณ์ของคนทั้งคู่สงบไม่ ปัญญาถึงกับหัวเราะเป็นบ้า
เป็นหลังเมื่อพราวเพชรเล่าให้ฟังว่าครึ่งชั่วโมงในร้านหนังสือหมดไปกับอะไร
บ้าง นอกจากจะไม่ได้อะไรติดไม้ติดมือกลับมาไปกว่านิตยสารที่เธอ
ยื่นถือจนไม่มีใครกล้าหยิบต่อแล้ว นักเขียนสาวคงไม่มีหน้าไปเหยียบร้านนั้น
อีกในเร็วๆ นี้ด้วย

“วีรกรรมของแกแต่ละอย่างนี่เห็นือคำบรรยายจริงๆ อะพราว”

ปัญญาเป็นคนหนึ่งที่อยู่ในเหตุการณ์ ‘ร้านแทบแตก’ เมื่อสามเดือน

ก่อน ซึ่งจนปานนี้ก็ยังไม่หยุดเอาเรื่องนั้นมาล้อเธอ พราวเพชรคิดอย่างปลงๆ ว่าเรื่องนี้คงจะถูกเพื่อนทุกคนเอามาเล่าซ้ำจนกว่าลูกเธอจะโต

“คราวนี้เพราะแกเมาสายไป ไหนว่านัดสามโมงครึ่ง ไม่อย่างนั้นฉันไม่ไปยืนรอในร้านนั้นหรอก คนเยอะจะตาย” พุดกระเจ้ากระงอดแบบที่ไม่ทำกับคนอื่นบ่อยนักแสดงถึงอารมณ์ที่ใกล้ถึงจุดแองอนเต็มทน คนฟังถึงกับต้องรีบแก้ต่างให้ตนเอง

“ก็แม่ฉันต้องขับรถวนไปหาลูกค้าอีกรอบเพราะให้บราวนี่ขาดไปสามกล่องนะสิ นี่คุณนายส่งฉันเสร็จก็รีบเล่นกลับไปเล่นเด็กที่ร้านเรียบร้อยรับออร์เดอร์ยังไงให้ของขาด รถก็ติด ขอโทษจริงๆ นะแก”

ธุรกิจครอบครัวของปัทมณาเป็นร้านเบเกอรี่ชื่อดัง มีกิจการหลายสาขา และรับออร์เดอร์ทั่วเซียงใหม่ ร้านกาแฟแห่งนี้ก็เป็นหนึ่งในลูกค้าของปัทมณา ดังนั้นเธอจึงรู้จักคุ้นเคยกับพนักงานของร้านเป็นอย่างดี บางครั้งก็ได้กาแฟฟรีอย่างเช่นวันนี้

“ใช้บราวนี่สูตรใหม่ที่แกเอามาให้พี่สาวฉันลองชิมวันนี้นะรีเปล่า”

“ใช้เลย ตอนนี้ดีดตลาดขายดีเป็นเทน้ำเทท่า คุณนายถึงกับต้องสั่งเตาอบเพิ่มอีกสามเตาเนอะ”

พราวเพชรยกกาแฟขึ้นจิบแล้วพยักหน้า “พุดแล้วก็นึกขึ้นได้ พี่เพลงฝากมาบอกว่าถ้าแกมีอะไรอร่อยๆ เอาเข้าไปให้ชิมอีกก็ดี พักนี้ลูกค้าที่รีสอร์ตชอบกินอะไรหวานๆ หลังออกกำลังกาย ขนมที่มีอยู่เลยไม่พอขาย”

“ไม่ใช่ว่าโซนร้านกาแฟที่เพิ่งเปิดกำลังดังรีไง เห็นรีวิวในเน็ตเต็มไปหมด”

“คงนั่นมั้ง พี่เพลงเป็นคนทำตลาดนี่ เห็นบ่นๆ อยู่ว่าลูกค้าเยอะทุกวัน”

“แม่นายของไร่คนใหม่ี่ขยันทำงานเนอะ พี่เคนรักตายเลย” ปัทมณาพุดถึงเพลงพิน พี่สาวของพราวเพชรที่เพิ่งแต่งงานกับทายาทรีสอร์ตพันล้านบ้านติดกันไปเมื่อปลายปีที่ผ่านมา หากนับระยะเวลาจากตอนนั้นถึงตอนนี้

ก็ร่วมห้าเดือน แต่ออราสีชมพูของคู่ข่าวใหม่ปลามันยังไม่มีที่ท่าวาจะจัดจาง
ง่ายๆ

“แค่นี้ก็หัวปักหัวปำถล่ำลิกจนไม่รู้จะพูดยังไงแล้ว”

“เกลียดลำนวนนักเขียนของแกจริงๆ ว่าจะพราว”

“โทษที มั่นชิน” นักเขียนสาวสายหัวไปมา ก่อนจะเริ่มเข้าประเด็น
หลักที่เธอนัดป้อนมาในวันนี้ “เออแก ฉันมีเรื่องจะปรึกษา”

ก่อนที่พราวเพชรจะทันได้พูดอะไรมากไปกว่านั้น ปณณก็ยื่นมือ
มาขวางหน้า

“เอามา”

“อะไรเอามา”

“ต้นฉบับไป กว่านางสาวชายดีอย่างแกจะเสด็จออกจากถ้ำหนังสือ
มานั่งเฉิดฉายอยู่ในเมืองมันต้องมีสาเหตุอื่นด้วยรีไร้ง ออย่าลืมา จะให้อ่าน
ก็รีบเอามา”

คนถูกรู้ทันตัวต้ออันเล็กน้อยอย่างอดไม่ได้กับคำเปรียบเปรยของ
เพื่อน จริงอยู่ที่ห้องทำงานของเธอแน่นขนัดไปด้วยหนังสือนับลิบชั้น แต่
สภาพมันไม่ได้ใกล้เคียงกับถ้ำลัคนิด เธอล้วงเข้าไปในกระเป๋าสะพายก่อน
จะหยิบแท็บเล็ตคู่มือขึ้นมา

ปณณมารับอุปกรณ์จากพราวเพชรไปเปิดอ่าน เฝยบไปร่วมห้าหน้าที่
จนนักเขียนสาวต้องยกกาเพขึ้นจิรเอ

“พี่ฤษต์คะ... รัับน้องกานดา... ท่ามกลางเสียงหอบสะเทือนอย่าง
ขวยเขิน อ๊ะ กานดาตรง แทบไม่เชื่อสายตาเมื่อเขา...”

แล้วนักเขียนสาวก็แทบจะพนกพาพลิกบอออกมา!

“แกจะอ่านออกเสียงทำไม!” คนเขียนรีบร้องลั่นกลบประโยคถัดไป
เมื่อเห็นลูกคำรอบข้างพากันหันมามองอึ้งๆ

“อ้าว... ก็นี่กว่าให้อ่าน” สาวชายขนมยหน้าตอบเสียงซื่อ ทว่าตาพราว
ระยับอย่างคนชอบแกล้ง “ไม่เห็นเป็นอะไรเลย ฉันก็อ่านด้วยเสียงโตนเดียว

“ไม่ได้ใส่อารมณ์ให้มันสยิวก็รู้สึกหน่อย”

พรารเพชรวางแก้วแล้วยกมือขึ้นปิดหน้า อายจนแทบจะแทรกลง
โซฟาแล้วตายอยู่ในนั้น

“โอ๊ย...”

ป้ณณาทำเสียงจ๊กจ๊กในลำคอก่อนจะเขี้ยวอย่างอดไม่ได้ “นี่แกยังมี
ยางอายอยู่หรือ”

“เออสิ!”

“เอาจริงๆ นะแก เรื่องแบบนี้แกไม่ควรจะอายแล้วไหม คนไทย
ทั้งประเทศเห็นหน้าแกในทีวีหมดแล้วมั้ง กะอีแค่อกเสียงเลิฟซินธุ์อ้า
ในร้านมันคงไม่ทำให้ชื่อเสียงแกป่นปี้ไปหรอก เห็นหน้าน้องที่นั่นโต๊ะใกล้ๆ
นั่นไหม น้องเขาลุ้นจะตายให้ฉันอ่านต่อ...”

เสียงของป้ณณาหายไปจากโสตประสาทเมื่อเจ้าของต้นฉบับสุดลม
หายใจเข้าลึกสุดปอดจนตัวสั่น ทั้งขาทั้งฉิวปนเปยากจะแยก ครั้นจะไวยวาย
ก็ไม่เชื่อนิสัย ด้วยรู้ว่าเพื่อนมีศักยภาพในการกวนประสาทขั้นสูงมาก ดีไม่ดี
อาจถูกสวนกลับเอาได้ง่ายๆ

“...นั่นตาคุณคมของเขาฉายแววก้าวขึ้นอย่างไม่ปิดบัง เสียงหวาน
ที่ร่าร้องอ่อนหวานอยู่ข้างหูเหมือนเป็นสัญญาณเตือนให้...”

“ไอ้ป้ณ!” พรารเพชรร้องเสียงหลงให้เสียงกระเส่าชวนชนลุกของ
เพื่อน เธอยอมเมงยหน้าขึ้นมาเผชิญความจริงในที่สุด แล้วก็เห็นเพื่อนรัก
ตั้งแต่สมัยประถมจิกยิ้มรอคอยอยู่

“เอาตรงๆ นะแก นิยายแกไม่มีตรงไหนที่เป็นปัญหาเลยสักนิด
แม่หนักเขียนมิลเลียนก็อปปี” ป้ณณาเดาะลิ้นกระเดาะจนลำเหียงฟุ้งซัด
หล่อนยื่นแท็บเล็ตคืนให้เจ้าของหลังกวนประสาทจนหน้าใจ “ฉันอ่านแล้ว
มันก็สนุกเหมือนทุกที พลอตเรื่องใหม่ก็สุดตึงสะตึงแบบที่ขายได้ ฉากเข้าพระ
เข้านางก็ได้อารมณ์เสียจนฉันชักอยากหาแฟนเป็นตัวเป็นตน แล้วตรงไหน
ที่เรียกว่าปัญหาไม่ทราบค่า...”

ทางเสียงลากยาวอย่างสุภาพ ทว่าฟังหยาบคายยิ่งในความคิดคนที่สนิทกันมานาน “ถึงได้เอามาให้เกลืองอ่านไป...” พราวเพชรทอดเสียงอ่อนโยนมือไปรับอุปกรณ์หาหินที่เพื่อนรักส่งมาให้ พยายามไม่สนใจสายตาคนรอบข้างที่เริ่มมองเหมือนพวกเธอเป็นคนสติไม่เต็มเต็ง “...ก็ฉันไม่รู้ว่ามีหนังสือใหม่”

“อ้อ! แม่เจ้า นักเขียนยังไม่รู้ แล้วแม่ค้าขายเค้กคนนี้จะรู้ใหม่”

“ปกติเห็นรู้ทุกเรื่อง”

“นี่แกว่าฉันสอสรระเอือกเธอ!”

“ฉันไม่ได้พูดนะ” พราวเพชรอมยิ้ม แต่แวต่ายังคงเต็มไปด้วยความกังวล ไม่บ่อยนักที่เธอจะถึงทางตันจนต้องรบกวนคนอื่นให้ยื่นมือเข้ามายุ่งกับเรื่องนี้ หนทางการเป็นนักเขียนตลอดเกือบสิบปีที่ผ่านมาเธอฝ่าฟันมาด้วยตัวเอง พรสวรรค์ พรแสวง จินตนาการ บวกด้วยฝีมือฉกาจที่ได้มา เพราะการทดลองซ้ำๆ และนิสัยรักการอ่านตั้งแต่เด็ก ทำให้เธอแจ้งเกิดจนตั้งเป็นพลูแตกตั้งแต่วันที่หนังสือออกวางตลาด แต่ทั้งหมดที่กล่าวไปด้านบนจะไม่มีค่าเลยหากเธอไม่มี ‘ดวง’ ทางด้านนี้

พราวเพชรรู้ว่าการเขียนหนังสือคล้ายกับการเลี้ยงโชค คนอ่านส่วนมากตัดสินคุณค่าของหนังสือจากปกหน้ากับปกหลัง นั่นอาจหมายถึงความพยายามอย่างหนักของเธอกำลังจะสูญเปล่า ต้องเรียกว่า ‘โชคดี’ ที่ใครหลายๆ คนเลือกหยิบมันไปยังเคาน์เตอร์แล้วจ่ายเงิน แทนที่จะให้มันวางกองอยู่ตรงนั้นเพื่อรอวันเรียกคืนจากสำนักพิมพ์

ทว่าชีวิตจริงไม่เกี่ยวกับการเลี้ยงโชค ไม่เกี่ยวกับตัวเลขที่มีสมการและคำตอบแน่นอนอันเพียงหนึ่ง แต่มันเต็มไปด้วยปัญหาทางจิตวิทยาที่หาคำตอบไม่ได้ และปณิธา เพื่อนแสนรักของเธอก็เป็นคนที่เข้าใจเธอดีอย่างที่สุด แม้จะนิสัยกวนประสาทจนน่ากระโดดถีบขาคู่ไสวันละสามเวลา ทว่าเมื่อมีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจ เจ้าหล่อนจะเป็นคนแรกเสมอที่เธอเลือกโทร. หา แม้ว่าการเจอกันในแต่ละครั้งจะประหนึ่งนรกแตกก็ตาม

“แกดูเครียดๆ นะพราว มีอะไรอยู่ในใจรีเปล่า...” ปัดถนเริ่มตั้งข้อสังเกตอย่างจริงจังเมื่อเห็นสีหน้าของพราวเพชร ปกติแม่สาวน้อยนวนางของหล่อนถูกแกล้งเท่าไรก็ไม่หวั่น “มีอะไรที่แกไม่ได้บอกฉันอีกไหม”

“ฉากที่แกอ่านเมื่อกี้ฉันใช้เวลาเขียนสองอาทิตย์ ทั้งที่ปกติไม่เคยเกินสามวัน”

เพื่อนของเธอถึงกับอึ้งไป ปัดถนรู้ว่าปกติพราวเพชรเขียนนิยายเร็วมาก เร็วระดับบรก ความเป็นมืออาชีพทำให้ความเร็วในการสร้างสรรค์งานค่อนข้างเหนือล้ำคนอื่นอยู่พอสมควร

“แล้วก็...” พราวเพชรว่าต่อเบาๆ “พักนี้นั้นไม่ค่อยเห็นพวกเขาเลย เหมือนจินตนาการมันขาดช่วงไปแล้วต่อไม่ติด”

คราวนี้ปัดถนอึ้งกว่าเดิมก่อนจะอุทานสั้น

“แกเอาปัญหานี้ไปปรึกษาฉันผ่านโทรศัพท์มาได้ยังไงเป็นเดือนวะ!”

นักเขียนสาวหน้าเฉื่อยอย่างรู้สึกผิด

‘พวกเขา’ เป็นหนึ่งในความลับของพราวเพชร เธอรู้ตัวมาตั้งแต่เด็กว่าตนเองมีพรสวรรค์ในการจินตนาการมากกว่ามนุษย์ทั่วไป ดังนั้นบางครั้งตัวละครที่เธออ่านในหนังสือหรือที่เธอสร้างสรรค์ขึ้นเอง มักจะปรากฏเป็นรูปเป็นร่างวนเวียนอยู่รอบตัวเธอบ่อยๆ เพราะเช่นนี้เองนิยายของพราวเพชรถึงได้พิเศษ เธอเคยคิดจะไปพบแพทย์เพราะกลัวว่าตนจะเป็นโรคจิตเภทอะไรสักอย่าง แต่เมื่อคุณสมบัตินี้ไม่เคยส่งผลเสียอะไรกับตัวเธอหญิงสาวจึงเลือกที่จะปล่อยไว้เฉยๆ

“ฉันไม่มั่นใจ เพราะมีช่วงหนึ่งที่ฉันไม่เห็นพวกเขาเหมือนกัน แกจำได้ไหม”

“อ้อ ตอนนั้น...” ปัดถนารับอย่างรู้กัน “ช่วงม. ต้นใช้ใหม่ ที่แกเริ่มรู้ตัวว่าชอบ...” เหลือบตามองนิตยสารในถุงข้างตัวเพื่อน

“ใช่...” พราวเพชรพยักหน้า “...พีศราม”

“ประกาศ เกี่ยวกับบิณฑิณี หนึ่งหนึ่งศูนย์ พร้อมแล้วที่จะเดินทางไปยัง
จังหวัดเชียงใหม่ ขอเรียนเชิญผู้โดยสารทุกท่าน...”

เสียงประกาศดังก้องไปทั่วทุกตารางนิ้วในสนามบินแห่งชาติ ท่ามกลาง
ผู้คนพลุกพล่านที่กำลังหอบหิ้วกระเป๋าสัมภาระ นุรุขรวางสูงตระหง่าน
คนหนึ่งปรี๋มาหยุดอยู่หน้าแผงหนังสือ มือข้างหนึ่งของเขากะจับสายเบ้
สะพายบา ส่วนอีกข้างล้วงซุกกระเป๋าทางเกงโดยให้นิ้วโป้งโผล่พ้นออกมา
แบบที่บุพการีของเขามักจะลงความเห็นว่าเป็น ‘ดูไม่เป็นผู้ดี’ แต่จะต้องสนใจ
อะไร ในเมื่อเขาอยู่ห่างจากคุณยายผู้เคารพรักตั้งหลายพันไมล์

นิตยสารหลากหลายเรื่องเป็นดับอยู่บนชั้นวาง ครึ่งหนึ่งเป็นภาษาไทย
ส่วนอีกครึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่มีให้เลือกสรรหลากหลายไม่แพ้กัน
ท่ามกลางเสียงซุบซิบของสาว ๆ ในร้านที่เริ่มดังขึ้น นัยน์ตาสีถ่านหลังแว่น
กันแดดเริ่มสอดส่องไปทั่วชั้น ชายหนุ่มนี้กรำคาญใจ อาจเป็นเพราะแขน
โผล่พ้นแขนเสื้อโผล่ออกมา ผมเสียเป็นทรง กระเป๋าเป้ราคาแพงซึ่งได้มาฟรี
หรืออะไรก็ตามแต่แบบที่สาว ๆ มักจะชอบเวลาผู้ชายตัวสูงใส ที่ทำให้เขา
ต้องทนรับการกล่าวถึงในระยะประชิดเช่นนี้

หรืออาจเป็นเพราะนิตยสารที่วางประจันหน้าอยู่นั้นมี ‘รูปของเขา’
ขึ้นปกหราพร้อมรอยยิ้มพิฆาตใจ ซึ่งเขาลงความเห็นเอาเองว่าเป็นการเสยะ
ยิ้มเสียมากกว่า

คชฤทธิ์ไหวไหวอย่างแสนปลง ก่อนกลับมาเหยียบผืนแผ่นดินไทย
เขามีอาชีพเป็นนายแบบตามคำเชิญชวนของคุณยายบังเกิดเกล้า ซึ่งประกอบ
อาชีพแปลกพิสดารอยู่ในนิวยอร์กซิตี้ ด้วยค่าจ้างที่เ้ายวน นายแบบลูกเสี้ยว
นัยน์ตาขวนฝืนผู้มีนามแปลกหว่า ‘คราม’ จึงแจ้งเกิดราวกับระเบิดที่ถูกทิ้ง
ลงกลางวง

อาชีพสายแฟชั่นดีไซน์ของเหล่าญาติฝั่งมารดาแปลกโดยอคติของ
คชฤทธิ์ ยิ่งตอนที่เขามีชื่อเสียง เงินทองนั้นไหลมาพร้อมกับความวินาศ
สันตะโรยิ่งกว่าจะกล่าว พอถึงเวลากลับไทยเขาจึงทำอย่างเสียบที่สุด...หรือ

อาจต้องใช้คำว่า ‘ภาวนาให้เสียที่สุด’ จึงจะถูกต้อง

ชายหนุ่มหนุ่มหยิบนิตยสารเกี่ยวกับภาพยนตร์ขึ้นมาเล่มหนึ่งเมื่อเห็นว่าบรรยากาศในร้านหนังสือซึกไม่เข้าที่ เขาแวะมาที่นี้เพื่อหาอะไรอ่านฆ่าเวลาระหว่างรอเปลี่ยนเครื่องกลับบ้านเกิดเท่านั้น และไม่ได้คิดฝันมาก่อนว่าตนจะต้องเจอกับกลุ่มผู้หญิงที่พร้อมจะยืนเรียงแถวขอลายเซ็นด้วยแววตาคาดหวังว่าจะได้รับกอดเป็นของแถม นึกแข่งซึกหักกระดูกไ้อ้วก ลือมวลงนอนอยู่ในใจ ก็พาดหัวที่ว่าเขาจะกลับไปไทยมันเด่นทะเลวงสายตาสีเขยขนาดนั้น คนจะไม่รู้จักเขาก็ให้มันรู้ไป

“เอ่อ...ขอโทษนะคะ คุณใช้คุณครามรีเปล่าคะ”

นั่นปะไร ไม่ทันสิ้นคำ สาวน้อยนางหนึ่งที่อยู่แล้วอายุคงไม่เกินยี่สิบก็เดินเข้ามาใกล้เขาอย่างกล้าๆ กลัวๆ เขาเห็นหล่อนพยายามส่งยิ้มให้อย่างขวยเขิน ชายหนุ่มจึงจำต้องยิ้มตอบตามวิสัยสุภาพบุรุษ

“ครับ มีอะไรให้ช่วยรีเปล่าครับ”

“ช่วย...เอ่อ...เซ็นเล่มนี้ให้ฉันได้ไหมคะ”

คชฤทธิ์ก็มลงมอง หากเขาจำไม่ผิด เขาถ่ายแบบลงเล่มนี้ไปเมื่อสองเดือนที่แล้ว และคงเป็นที่ของเจ้าหล่อนที่ทำให้เขาใจอ่อนจนได้ นายแบบหนุ่มถอนหายใจออกมาติดหนึ่ง

“คุณมีปากกาไหมครับ”

ความยินดีอาบไล่ไปทั่วใบหน้าของเจ้าหล่อนเมื่อได้ยินเขาตอบเช่นนั้น และเมื่อมีคนแรกก็ต้องมีคนถัดไปอีกหลายต่อหลายคน เขาจำต้องฉีกยิ้มบาดใจสรวรับกับเสียงลั่นชัตเตอร์อยู่หน้าแผงหนังสือนั่นเอง มือเซ็นหนังสือเป็นระวิงตามนิสัยที่มักจะใจอ่อนกับแฟนๆ เสมอ ทั้งที่สัญชาตญาณร้องเตือนก็ก้องว่านี่คงเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของการใช้ชีวิตในประเทศไทยเท่านั้น หลังจากไม่ได้กลับมานานเกือบทศวรรษ

เขาแจกลายเซ็นไม่หยุดจนหลังๆ หนังสือที่มีเขาเซ็นปกหมดแผง ชายหนุ่มจึงได้เซ็นกระทั่งกล่องเฟรนซ์ฟรายส์และโดนัทที่ยังไม่ได้แกะ ส่งสย

เหลือเกินว่าจะเอาลายเซ็นของเขานกกล่องโดนต์ไปทำอะไรกัน

หลังจากนั้นอีกหลายนาที่ คชฤทธิ์ฝ่าวงล้อมสาว ๆ สำเร็จด้วยคำว่า ‘ผมจะสายแล้วครับ’ เขารีบเดินไปจ่ายเงินให้คนขายที่กำลังยิ้มหน้าบานด้วยความไวอย่างที่สุดเท่าที่จะทำได้ ก็ลงมองนาฬิกาข้อมือก่อนจะพุ่งตรงไปยังเกตเพื่อเตรียมบอร์ดดิ้งพาสสู่สนามบินเชียงใหม่ก่อนเวลาค่ำ ทั้งให้สาว ๆ นักเดินทางยืนเพื่อตลาละห้อยอยู่ข้างโปสเตอร์สีม่วงเข้มที่มีเนื้อหว่า

ใหม่! นิยายขายดีเล่มล่าสุดของ ‘พราวเพชร’ นักเขียนไฟแรงที่จะนำคุณดื่มด่ำเรื่องราวอันแสนเร้าใจที่จะต้องบอกต่อ หาซื้อได้แล้ววันนี้...

“ผู้ชายอะไร หล่อ แมน สุภาพ แล้วยังใจดีเป็นบ้า!”

ครึ่งชั่วโมงให้หลัง คชฤทธิ์ก็มานั่งเอนหลังอยู่บนเก้าอี้สีม่วงนุ่มนิ่มในชั้นบิสสิเนสคลาส ชายหนุ่มทอดตาออกไปนอกหน้าต่างเครื่องบิน ทว่าความสนใจกลับทวนไปยังอีเมลฉบับหนึ่งซึ่งไฟล์เข้ามาในกล่องจดหมายเมื่อหนึ่งเดือนก่อน

ถึงไอ้น้องชายที่รัก

คราม มีเรื่องด่วน ฉันอยากให้นายกลับบ้านด่วน

แต่เริ่มต้นอ่าน ชายหนุ่มก็สัมผัสได้ถึงปัญหายุ่งยากที่กำลังจะถาโถมเข้ามา เขาเปิดอ่านซ้ำๆ นับสิบตาห์ ก่อนตัดสินใจจองตั๋วเครื่องบินกลับไทยโดยไวที่สุดเท่าที่งานจะเอื้ออำนวย

คชฤทธิ์ถอนหายใจยาว เขาปฏิเสธที่จะรับของว่างจากสายการบินพลางหยิบการ์ดสีขาวอีกใบที่สอดไว้ในกระเป๋าตังค์ออกมา เมื่อครึ่งปีก่อนกระดาษแผ่นนี้ถูกส่งข้ามน้ำข้ามทะเลไปนอนอยู่ในกล่องไปรษณีย์หน้าอะพาร์ตเมนต์ของเขาจนต้องนับถือในน้ำใจของผู้เป็นที่ชาย เกือบสิบปีมาแล้วที่เขาไม่แม้แต่จะเดินทางมาเฉียดประเทศไทย เกือบสิบปีที่แทบจะไร้การติดต่อกับครอบครัว หากผู้เป็นยายไม่จี้จวกจนทนฟังไม่ไหว

ขอเชิญร่วมงานมงคลสมรสระหว่าง คเชนทร์ พิษิตอาร์ณย์ & เพลงพิน สรวงสุริยัน

พี่ชายไม่เคยลืมเขา ในขณะที่คนในครอบครัวทำเหมือนเขาเป็นอากาศ-ธาตุ ชายหนุ่มมองมันด้วยแวตาดูเฉยชา ลึกลับ แล้วดีใจที่มันงานนี้ไม่ทัน

ความคิดของชายหนุ่มปล้นสะดุดลงเมื่อเหลือบไปเห็นนิตยสาร ภาพยนตร์ที่เขาซื้อติดมือขึ้นมาด้วยตั้งแต่ก่อนขึ้นเครื่อง มันคงไม่น่าแปลกใจเท่าไรหากเป็นนิตยสารไทย ทว่าที่เขาเลือกมานั้นเป็นนิตยสารระดับเอเชีย ที่มักจะลงข่าวตามกระแสฮอตงกกับไต้หวัน และหญิงสาวสวมชุดราตรีที่ยืนเด่นอยู่ในรูปพร้อมนักแสดงชื่อดังทั้งหลายนั่นก็...

‘พรารเพชร สรวงสุริยัน!’

ไวก่ใจคิด เขาแกะพลาสติกออกและพลิกอ่านเนื้อความด้านในทันทีที่ผ่านมาเขาไม่ค่อยสนใจวงการภาพยนตร์ตะวันออกมากนัก และหลังจากพยายามพลิกหาหน้าที่ต้องการเพียงไม่นานเขาก็ต้องเบิกตากว้าง

ความสวยแบบที่ต้องค่อยๆ เฟ่งพิศเป็นเอกลักษณ์เด่นอย่างหนึ่งของ ลูกสาวตระกูลสรวงสุริยันคนน้อง พรารเพชรมิได้สวยบาดตาอย่างเพลงพินพี่สาว แต่เธอสวยด้วยเครื่องหน้าที่จิ้มลิ้มเหมาะเจาะ ทว่าในเวลาใดที่ไม่ได้รับการเติมแต่ง คนที่ติดอยู่ในความทรงจำของเขาก็คือเด็กสาวธรรมดาๆ ที่ชอบใช้ชีวิตกลางแจ้งเป็นชีวิตจิตใจ แต่เมื่อเกือบสิบปีผ่านไป เขาคงต้องเปลี่ยนความคิดเสียใหม่แล้ว น้องสาวของเขาสวยหยาดฟ้ามาดินทีเดียว โฉมงามเปิดตัวภาพยนตร์ที่สร้างจากนิยายของเธอ ชายหนุ่มพลิกไปอีกหลายหน้าเพื่ออ่านเนื้อหาทั้งหมดให้ถี่ถ้วน แล้วก็เห็นความฉิบหายลอยมาแต่ไกลๆ...

๒

อาทิตยยามอัสดงส่องลอดม่านไปไม้เข้ามากระทบกระจกกระจอน
เกิดเงาสะท่อน ท่ามกลางอากาศที่เริ่มเย็นลง พราวเพชรค่อยๆ พารถยนต์
สัญชาติญี่ปุ่นของเธอแล่นเอื่อยๆ ไปตามถนนซึ่งเวลานี้ร้างผู้คน ยี่สิบห้านาที
คือระยะเวลาจากในเมืองสู่บ้านบนเขาของเธอ ซึ่งไม่นานนักหากเทียบกับการ
ใช้ชีวิตในเมืองใหญ่ ทว่าเมื่อเป็นเมืองเล็กอย่างเชียงใหม่ ต้องยอมรับ
เลยว่าเวลาแค่นี้พาให้รู้สึกเบื่อเอาได้ง่ายๆ กระนั้นหญิงสาวก็พอใจจะอยู่
ที่นี้มากกว่าบ้านในเมืองซึ่งบิดาซื้อไว้ตั้งแต่สมัยเธอยังศึกษาอยู่ในโรงเรียน
ใหญ่ใจกลางเมือง ไม่มีอะไรจะสู้บ้านบนเนินเล็กๆ ซึ่งอยู่ในอ้อมกอดของ
ขุนเขาได้

เมื่อเธอเลี้ยวรถไปยังถนนสายที่คุ้นเคย อุโมงค์ดอกคูณสีเหลืองสดก็
ปรากฏสู่สายตา กิ่งของมันโค้งจกดกันเป็นซุ้มอย่างน่าดู ไกลลิบออกไป
แสงสุดท้ายของวันสาดไปตามสันเขาจนเป็นสีทองอร่าม และเนื่องจากถนน
เส้นนี้มีริสอร์ทขนาดใหญ่ที่ต้องใช้ทางร่วมกัน ยางมะตอยจึงถูกราดเสีย
เต็มสองเลนใหญ่ๆ ซึ่งริมขอบถูกกลีบดอกไม้ที่ร่วงปลิวกลิ้งไปบ้างแล้ว

ทว่าภาพนี้ไม่ได้ดึงดูดความสนใจของพรารเพชรมากนัก หญิงสาวมีเรื่องใหญ่กว่าให้ต้องขบคิด

ระหว่างไปส่งปณณากลับร้าน ประเด็นร้อนระหว่างคนทั้งคู่ยังคงพุ่งไปยังเรื่องงานของเธอ เธอรู้สึกตีบตันจนเขียนงานไม่ออกในรอบหลายๆ ปี ปัญหาแบบนี้เชื่อว่าจะไม่เคยเจอ ตรงกันข้าม เธอคุ้นเคยกับมันเสียด้วยซ้ำ แต่ตอนนั้นมันมีทางแก้ไขให้เห็นชัดเจน มีใช้จู่ๆ ก็เขียนไม่ได้เอาตื้อๆ ทั้งที่อะไรๆ ก็ดีหมดแล้ว ตันจนงง ไม่รู้จะไปทางไหนต่อ จะปรึกษาใครในเวลานี้ก็ไม่ได้ เพราะคนรอบตัวแต่ละคนมีงานล้นมือจนไม่ควรมาปวดเคียรเวียนเกล้ากับปัญหาของเธอ

‘แกไปเที่ยวครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่วะพราร ฉันว่าชาติที่แล้วได้มั้ง หยุดคิดซะ ไปเที่ยวไหนไกลๆ ไปทำบ้าทำบออะไรก็ได้ เงินที่แกมีใช้ไปอีกทั้งชาติก็ไม่หมดหรอก!’

ข้อเสนอแรกจากเพื่อนทำเอาพรารเพชรส่ายหน้า เธอเห็นเพื่อนมองมาด้วยสายตาทอแยกลุกขึ้นแล้วจิกหัวเธอกระซอกเรียกสติ เมื่อเห็นว่าข้อแรกไม่เข้าที่ ข้อเสนอต่อไปจึงตามมา

‘เอาเป็นว่าแกมีปัญหา แล้วปัญหานั้นก็ใหญ่จนตัวแกเองที่ยืนใกล้ๆ ยังมองไม่เห็น ฉันแนะนำให้แกถอยออกมา ค่อยๆ คิด ไม่ต้องรีบ ลองมองตั้งแต่ต้น แกผ่านปัญหาที่ส่ำหสมากกว่านี้มาเยอะแล้วปะ...’

ซึ่งต้องยอมรับเหมือนกันว่าประสบการณ์ที่มีแทบไม่ได้ช่วยอะไรเลย ในระยะเวลาเกือบสองเดือนที่ผ่านมา เธอลองมาแล้วเกือบทุกอย่าง แต่ไม่มีอะไรดีขึ้นสักนิด หญิงสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ เร่งเสียงเพลงจากวิทยุให้ดังกลบความคิดที่ลึบสนุ่นวาย ทำเหยียบคันเร่งขึ้นอีกนิด ก่อนจะต้องเหยียบเบรกรถอย่างรุนแรงจนหัวพุ่งไปข้างหน้าเพราะเจ้าตัวที่ยืนมีนอยู่กลางถนนอย่างไม่กลัวตาย!

พรารเพชรเกือบสบถออกมาเสียแล้ว ทว่ายังอารมณ์ไว้ได้ทัน เธอขบริมฝีปากที่สิ้นระริกยามเอื้อมมือสะเปะสะปะไปเข้าเกียร์ ปลดล็อกเข็มขัด-

นิริภัย แล้วเปิดประตูก้าวพรวดลงไป ลูกอัลปากาเจ้าปัญหาหันขวับมาทันที ที่เธอลงมายืน หญิงสาวยกมือขึ้นทัดผมที่ฟูกระเจายก่อนเท้าเอาจ้องมันอย่างเอาเรื่อง

“โอ้เจี๊ยบ! เกาหนีออกมาอีกแล้วใช่ไหม?”

อัลปากาน้อยขยับปากมูมิบแต่ไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมา

“จะตอบไม่ตอบ!”

หากอัลปากาตัวนี้เป็นคน พรราวเพชรคงโดนตอกเสยคางไปแล้ว เนื่องจากความกวนประสาทไม่เลือกที่เลือกเวลา แต่อย่างไร ถ้าเกิดมันตอบได้จริงๆ ขึ้นมา เธอเองคงเผ่นเป็นคนแรกเหมือนกัน

หญิงสาวทำหน้าเบ้ หันซ้ายหันขวาเพราะเธอเล่นจอดรถเสยกลางถนน อัลปากาตัวนี้เป็นสมาชิกใหม่ของร้านกาแฟที่กำลังบูมในริสอร์ท ดังนั้นเธอควรจะโธ่ บอกพี่สาวหรือใครก็ได้ที่ป่านนี้คงวุ่นวายกันแล้วเพราะเจ้าสัตว์ราคาเจ็ดหลักหายมายืนหน้ามีนอยู่ตรงนี้

พรราวเพชรตัดสินใจอย่างเข้าไปใกล้เจ้าเจี๊ยบอย่างช้าๆ อย่างน้อยโลมันลงไหล่ทางก่อนที่เธอจะเอารถไปจอดแอบไว้หน้าทางเข้าบ้านคงจะปลอดภัยกว่า และดูเหมือนว่ามันจะรู้ อัลปากาน้อยจึงค่อยๆ ขยับเดินไปตรงที่หญิงสาวหมายตาเอาไว้ ห้านาทีหลังจากนั้นความพยายามจึงล้มฤทธิ์ผล

หญิงสาวสายหน้าไปมาก่อนจะเดินไปขึ้นรถแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าสะพาย นัยน์ตาคู้งามทอดมองผ่านกระจกไปยังเป้าหมายซึ่งบัดนี้ยืนกะพริบตาปริบๆ อยู่ริมถนน แล้วค่อยๆ ขับรถอ้อมไปจอดแอบไว้ริมทางที่จะเลี้ยวเข้าบ้าน โกลไม่เกินสองร้อยเมตร และเมื่อเห็นว่าถนนที่ทอดยาวเหยียดลงเนินไปคงไม่มีรถตอหนี่แน่ๆ เธอจึงเริ่มหันมาใส่ใจกับเสียงรอสายที่ไม่มีท่าทีว่าเจ้าของจะรับ

นานที่ปีหนพี่สาวของเธอจะเอาโทรศัพท์ไว้ห่างกาย ด้วยธุรกิจที่มีมูลค่าสูง ลูกค้าติดต่อเข้ามาตลอดเวลา ทำให้สงสัยว่าคราวนี้เธอจะเจอแจ็กพอตเข้าเสียแล้ว หญิงสาวขับรถก่อนจะลงเดินไปตามทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์

ที่อยู่ใในอาณาเขตของบ้านเธอ แทนที่จะเดินบนถนนอย่างเก่า ในความเงียบที่ได้ยินเพียงเสียงสัญญาณโทรศัพท์ สายตาของเธอจับจ้องอยู่ที่อัลปากาทว่าสมองกลับเริ่มคิดเรื่องงานอีกครั้ง ระยะเวลาเพียงไม่กี่ร้อยเมตรนั้นไม่ไกลเลยในความรู้สึก แต่เมื่อคิดถึงฉากที่เขียนไปเมื่อเช้านี้ทำให้เธอหมกมุ่นและดำดิ่งลงสู่ความไม่สบายใจอีกครั้ง

ต้นฉบับนั้นทำให้เธออยากพริตมันออกมาแล้วไปรยลงจากหลังคาบ้าน เอาให้แกะกิน หรืออะไรก็ได้ที่ทำลายความอัปยศในรอบหลายปีซึ่งเกาะกุมอยู่ เธอรู้ว่าไม่ควรปล่อยให้ปัญหานี้รื้อรัง เพราะหลังจากนี้คนที่รับชวยไปเต็มๆ คือตัวเธอเอง

หญิงสาวก้าวเข้าไปบนผืนหญ้า สืบเท้าเข้าไปใกล้รั้วที่กั้นเธอกับอัลปากาไว้อย่างไม่รู้สึกตัว สมองพยายามเร่งจินตนาการของตนอย่างที่ทำประจำ อย่างน้อยขอให้มื่ออะไรออกมาสักอย่างก็ยิ่งดี อะไรสักอย่างที่จะเป็นเครื่องยืนยันว่าสมองของเธอยังไม่ตาย!

เฟอร์รารีสีแดงสดแรงเครื่องแหวกความเงียบสงบของท้องทุ่งชนบท ความปราดเปรียว ลีลาขลุ่ยโค้ง และเสียงเครื่องยนต์ที่คำรามกระหึ่มทำให้ผู้พบเห็นต้องมองกันจนเหลียวหลัง ด้วยน้อยนักที่จะมีผู้ขับรถสปอร์ตราคาแพงระยับเช่นนี้มาเยือนถึงถิ่น ทว่าด้วยเหตุใดไม่ทราบ รถคันนี้กลับดูกลมกลืนราวกับเป็นส่วนหนึ่งของที่นี่ คงเป็นเพราะความเชี่ยวชาญของผู้ขับนั่นเอง

คชฤทธิ์ พิชิตอาร์ณย์ รู้ดีว่าในเวลาเย็นนี้ไม่ค่อยจะมีคนใช้ทางสายนี้มากนัก อย่างน้อยราวสิบปีก่อนมันก็เป็นเช่นนั้น ชายหนุ่มอัมเพลงเบาๆ ยามหมუნพวงมาลัยอย่างนุ่มนวล เขาเหยียบคันเร่งเพิ่มขึ้นอีกนิดแล้วจึงเหยียดยืม ส่งผลให้ให้ใบหน้าคมเข้มหล่อเหลาดูกร้าวขึ้นเล็กน้อย ถนนสายนี้ต่อให้หลับตาข้างเดียวเขาก็ขับถึงบ้านได้

รั้วสีขาวยาวเป็นสายผ่านกระจกรถไปที่ทะเลหลัก เคล้าด้วยเพลงรักจากสถานีวิทยุท้องถิ่น ชายหนุ่มผู้สวมแว่นกันแดดเหลือบตาขึ้นมองกระจก

หลัง พอใจนิดๆ ที่เห็นเศษฝุ่นตีสลบขึ้นทำลายภาพอันสมบูรณ์แบบของ เนินเขาสีเขียวในชนบท เขาไม่ได้เกลียดที่นี่ แต่ก็ไม่อยากจะยอมรับนัก ว่า ตนรู้สึก 'คิดถึง' ผืนหญ้าหนานุ่มข้างนอกนั้นมากเพียงใด ชายหนุ่มไล่เรื่อง ไร้สาระออกจากสมอง กลับมาสนใจถนนตรงหน้าอีกครั้ง แล้วในเลี้ยววินาที หลังจากนั้นพลันต้องเหยียบเบรกเอี้ยดจนหัวทิ่มหัวตำ!

“เฮ้ย!”

เสียงล้อรถถนนดังก้องกลบคำอุทาน มือหนากุมพวงมาลัยไว้แน่น พยายามบังคับไม่ให้รถเสียหลัก รถสปอร์ตคันงามส่ายไปตามแรงเหวี่ยง อย่างน่ากลัวจนในที่สุดก็หยุด ท่ามกลางความโล่งอกเหลือประมาณของ คนขับ ห่างจากเจ้าตัวที่มายืนขวางอยู่กลางถนนเพียงนิดเดียว!

“ทำไมมีอัลปากามาอยู่กลางถนนได้วะ!” หนุ่มนักซิ่งผู้กำลังมือสั่น สบถลั่น เขาดับเครื่องท่ามกลางเสียงหัวใจที่เต้นรัวราวใกล้จะวายวอด ปลดเข็มขัดนิรภัยออกแล้วเปิดประตูพุ่งลงจากรถ

พรวนเพชรแทบจะทำโทรศัพท์ในมือร่วงเมื่อรถสปอร์ตสี่ล้อกระเพาะ มาสยบอยู่หน้าอัลปากาเจ้าปัญหาไม่ต่างกับตัวเธอ เพียงครู่เดียวที่เธอคิด เรื่องงาน ใจก็โยกโยกเดินลอยหน้าลอยตาขึ้นไปยืนที่เดิมของมันคือกลางถนน จนอดสงสัยไม่ได้ว่า เธอได้มันลงไหล่ทางเมื่อครู่เป็นแค่ภาพหลอนหรือเปล่า หญิงสาวเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋า มันใจว่าภาพตรงหน้านั้นเธอไม่ได้จินตนาการ ไปเอง ต้องไม่ใช่ช้อยอยู่แล้ว เพราะถึงจะทำงานหนัก เธอก็มีสติแยกแยะเสมอ ว่าอะไรจริงไม่จริง แต่ความรู้สึกนั้นถูกแทนด้วยความไม่แน่ใจเมื่อเห็นใครบางคนเปิดประตูรถลงมา

เขาลั่นคลอนความมั่นใจของเธอยิ่งกว่าครั้งไหนๆ คนที่มีโอกาส เพียง 'หนึ่งในล้าน' ที่จะกลับมาเหยียบที่นี่ เขาตัวสูงขึ้นกว่าที่เธอเคยจำได้ เรือนผมสีเข้มเป็นประกายภายใต้แสงแดดที่ทอดทอลงมา เครื่องแต่งกาย ทันสมัยไม่อาจซ่อนหุ่นแกร่งแน่นอย่างนายแบบ ผิวขาวจัดเกินมาตรฐาน ที่ร้ายกาจที่สุดคือใบหน้าเข้มขรึมอย่างหนุ่มเลือดผสมอเมริกันที่หล่อทะลุ

แว่นกันแดดนั้น

คชฤทธิ์ล้วงกระเป๋ากางเกงยีน เขากลอกตาขึ้นฟ้าอย่างสุดจะกลั้น เมื่อเห็นว่าอัลปากาน้อยเพิ่งรู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้นในวินาทีที่เขาเดินเข้าไปใกล้ๆ นั้นเอง

“เพิ่งรู้ตัวว่ากำลังจะถูกรถทับรี” สองตาสองประสานกันอย่างน่าขำ หนึ่งคนหงุดหงิด ส่วนอีกหนึ่งไม่รู้ว่าอยู่ในอารมณ์ไหน อัลปากาตัวนี้สูงไม่ถึงเอวเขา เดาว์มันคงหลุดมาจากอะไรซึ่งอยู่อีกฟากของถนน แต่ก่อนที่เขาจะทันได้เข้าถึงตัว อัลปากาน้อยก็สะบัดหัวใส่แล้ววิ่งลงข้างทาง

ชายหนุ่มมองตามไปด้วยสัญชาตญาณ นึกสงสัยว่ามันมาจากไหน เจ้าขนฟูตัวนี้ราคามีใช่น้อยๆ หากหลุดมาจากบ้านแถวนี้ละก็ เชื่อเถอะว่าเจ้าของต้องกำลังเป็นห่วงมันแน่ เขาไล่สายตาไปตามพื้นถนน ลากผ่านแนวรั้วไม้สีขาวข้างทาง ก่อนจะหยุดที่ร่างบอบบางซึ่งสวมเดรสสีหวาน เธอยืนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ในอีกฝั่งของรั้ว

กลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกไม้ชนิดหนึ่งลอยมาพร้อมลมที่พัดเอื่อย หัวใจของชายหนุ่มกระตุกดูบในคราแรก ก่อนจะถูกแทนที่ด้วยความสับสน เมื่อผู้หญิงตรงหน้ามิใช่ผู้หญิงที่เคยอยู่ในห้วงคำนึง หากเป็นใครอีกคนที่มีใบหน้าละม้ายคล้ายกัน เขากอดแว่นกันแดดออก สืบเท้าเข้าไปในจิ้งหะที่เห็นเธอยกมือขึ้นทัดผมซึ่งถูกลมตีจนปลิว ใบหน้าवलเนียนมิได้จจจ้องมายังเขา แต่เป็นอัลปากาน้อยที่วิ่งลงไปหยุดอยู่ที่ใกล้ๆ

ครั้นเมื่อนัยน์ตาสีน้ำตาลจัดคุ่นนั้นซ้อนขึ้นสบกับเขา คชฤทธิ์ก็กลับสัมผัสได้ถึงอารมณ์บางชนิดซึ่งซาบซ่านพองฟูขึ้นมาในอก รอยยิ้มของหญิงสาวอ่อนหวานกว่าที่เคยจำได้ กระนั้นบรรรยากาศรอบกาย ท่าทางตลกดีใจ รวมถึงท่าทางเป็นโง่ๆ ของคนที่กำลังเริ่มจะป็นรั้วกลับเป็นสิ่งที่คุ้นเคย เธอคงลืมไปแล้วระมังว่าไม่ได้อายุแค่สิบสองอีกแล้ว

พราวเพชรลืมไปจริงๆ ว่าวันนี้เธอสวมเดรสยาวกรุยกรายแบบที่ไม่ควรจะเป็นรั้วเลย แต่ร่างกายของเธอกลับทำไปตามความเคยชินอย่าง

น่าตกใจ โชคดีที่เธอสวมรองเท้าผ้าใบ แต่โชคร้ายคือเธอเหยียบขยายกระป๋อง ขณะที่วางเท้าลงบนซีวู้วขั้นสุดท้าย หญิงสาวชะงักในทำนองอย่างลับสน จะถอยก็คงร่วงหงายหลัง แต่ถ้าดันทุรังปีนต่อคงมีแต่หน้าทิ่ม

“พี่ช่วยเข้ามาใกล้ๆ ได้ไหมคะ” หญิงสาวตัดสินใจร้องขอความช่วยเหลือจากคนที่ยื่นมือมาช่วยด้วยนัยน์ตาฉายแววขบขัน เขาทำตามอย่าง ไม่เกียจจน ทว่าเดินเข้ามาประชิดเกินจนเธอแทบผงะหงาย ร่างอรรถเกร็ง ตามสัญชาตญาณ ก่อนตัดสินใจดันตัวเองขึ้นจนหัวทิ่มไปข้างหน้า เขา รับร่างเธอไว้ได้แบบพอดีพอดี

ทั้งคู่ชะงักไปชั่วอึดใจเมื่อสัมผัสได้ถึงแรงปะทะในอ้อมกอดของ กันและกัน หลายปีที่ผันผ่านทำให้สรีระร่างกายเปลี่ยนแปลงไปจนรู้สึกได้ ความรู้สึกประหลาดแล่นจู่โจมหัวใจของคชฤทธิ์ แต่ชายหนุ่มปัดมันทิ้งไป อย่างไม่ใยดีแล้วเป็นฝ่ายชักขึ้นก่อน

“ว่าไงน้องสาว”

เมื่อเธอยืนเหยียบอยู่บนซีวู้ว ร่างบอบบางที่เตี้ยกว่าเขาร่วมยี่สิบเซนติเมตรก็สูงไล่เลี่ยพอที่เธอจะกอดคอเขาได้ เสียงห่มที่ดังเบาๆ อยู่ข้างหูทำให้เธอต้องค่อยๆ ใช้มือดันไหล่เขาเพื่อตั้งหลัก สติที่กระเจิดกระเจิงหายไป ตั้งแต่แรกสบตายังไม่กลับมา เธอหายใจไม่ออก ยิ่งได้สบเข้ากับนัยน์ตาสีถ่านในระยະที่เข้ลมหายใจร่วมกันแบบนี้หัวใจยิ่งเต้นแรงเหมือนจะเป็นบ้า ทั้งที่เคยคิดว่าลิ้มเขาไปได้แล้วแท้ๆ

ทันใดนั้นความรู้สึกชนิดหนึ่งก็พุ่งขึ้นมาบีบรัดหัวใจจนเจ็บปวด พราวเพชรงูงกับอารมณ์ของตัวเอง ในวูบแรกเธอดีใจที่ได้เห็นเขา แต่ตอนนี้ ระยะเวลาที่เกือบสิบปีที่กั้นระหว่างเธอกับเขาทำให้รู้สึกเหมือนเขาไม่ใช่พี่ชายคนเดิม หญิงสาวหลุบตาลงมองปากของเขา นึกถึงข่าวซุบซิบของ นายแบบสุดฮอตที่เปลี่ยนคู่ควงแทบทุกสัปดาห์ เขาจูบผู้หญิงมาแล้วไม่รู้กี่ครั้ง มอบความรักให้ใครไปไม่รู้กี่คน แล้วเขาจะมาสสนใจอะไรกับน้องสาวอย่างเธอ แล้วเธอควรทำอย่างไร...

คชฤทธิ์ถึงกับนิ่งซึ้งเมื่อใบหน้าสวยหวานเลื่อนเข้ามาแล้วมอบจูบให้เขาอย่างแผ่วเบา เลือดในกายของชายหนุ่มเดือดพล่านขึ้นในวินาทีนั้นราวน้ำพุร้อนที่เตรียมระเบิดออกจากผืนดิน ริมฝีปากของเธอนุ่มนวลเหมือนขนม และจูบนี้เกือบจะหวานล้ำ...หากเธอไม่ถอนริมฝีปากออกเสียก่อนที่เขาจะหันไปตอบสนองอย่างที่เขาควรทำ

ชายหนุ่มสบตาเธอ ดวงหน้าหวานที่เคยอยู่ในความทรงจำเปลี่ยนไปนิดหน่อยเมื่อได้มองใกล้ๆ เขาเห็นแก้มของเธอแดงตัดกับแสงแดดยามเย็น ริมฝีปากอímเม้มเข้าหากัน แม้จะดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้น แต่นัยน์ตาที่จ้องตรงมายังเขานั้นแทบไม่เปลี่ยนไปเลย และเมื่อคิดได้ว่าเธอเพิ่งจูบเขา ใจก็เต้นผิดจังหวะอย่างที่ไม่สมควรเกิดขึ้น

“พี่ช่วยเอาพราวลงบนพื้นได้ไหมคะ พราวเหยียบกระโปรงอยู่เลย ก้าวไม่ถนัด”

คนตัวโตกว่าได้สติกับประโยคนั้น หญิงสาวจึงลงป้ยนบนพื้นได้สำเร็จโดยที่มีริ้วสูงเกือบเท่าสะโพกกันเอาไว้ระหว่างเขากับเธอ ดวงหน้าหวานก้มลงสำรวจตัวเองก่อนจะเงยขึ้นมองเขาด้วยสีหน้าเรียบๆ จนแทบจะเฉยชา ไม่เหลือเค้าคนดีใจเมื่อครู่เลยแม้แต่นิดเดียว

“เธอ...”

“เมื่อก็เป็นอุบัติเหตุ พี่คิดเสียว่าไม่เคยเกิดขึ้นแล้วกันนะคะ”

คชฤทธิ์ลอบสบตารู้สึกประหลาดใจเป็นล้นพ้นกับท่าทีของคนตรงหน้า

“นี่...”

“พราวหัวที่มลงไปเอง ไม่ได้จูบ”

“นั่นมันจูบชัดๆ! ถ้าแค่หัวที่มจริงปานนี้เขาปากแตกไปแล้ว!”

สีหน้าของคนฟังทำให้พราวเพชรต้องยิ้มออกมา เธอเขย่งแล้วเอื้อมสองมือไปตบแก้มเขาเบาๆ อย่างที่เคยทำ น้ำเสียงยังคงเจือแววซุกซนเช่นเดิมยามเอ่ยกับเขา

“ล้อเล่นคะพี่คราม ยินดีต้อนรับกลับบ้านนะคะ”

“พราว!” ชายหนุ่มคำรามออกมา ยกมือขึ้นหมายจะจับมือเรียวบางที่ตะปบแก้มของเขายู่ แต่พราวเพชรดึงมือออกเสียก่อนอย่างรู้ทัน เธอถอยออกห่างและหัวเราะเสียงรึ้นหู

“พราวไปดีกว่า ดูเหมือนว่าคนแถวนี้จะอารมณ์ไม่ดี ผากพีศรามดูแล้วใจเจ็บด้วยนะคะ เตียวอีกสักพักคงมีคนมารับ” กล่าวจบหญิงสาวก็หันหลังและออกวิ่งด้วยอาการเกือบจะเรียกว่าหนี

คชฤทธิ์ยืนมีนอยู่ชั่วคราวก่อนที่จะยกมือขึ้นถูริมฝีปากของตนเองเบาๆ ความอึดเอมยังติดอยู่ตรงนั้น เสียงลมหายใจของเธอยังก้องอยู่ในหูเขา และนัยน์ตาคู่หวานที่สะกดทุกสิ่งรอบกายให้หยุดนิ่งทำให้ยากที่จะลืม...

“ตกลงอันไหนคือเรื่องล้อเล่นวะ” ชายหนุ่มพึมพำ เขาหันไปมองพยานหนึ่งเดียวในเหตุการณ์ที่ยืนกะพริบตาปริบๆ อยู่ข้างๆ แล้วถอนหายใจเฮือก

“แกคิดว่าไง”

ไม่มีคำตอบจากอัลปากา แต่เขาสัมผัสได้ถึงนัยน์ตาที่จ้องตรงมาอย่างกล่าวหา

“เออ! รู้แล้วว่ามันน้องสาว ฉันไม่คิดเป็นอย่างอื่นไปได้หรอก!”

ถ้ามันพูดได้คงตอบกลับมว่า ‘เจ็บก็ยังไม่ได้อะไรสักคำเลยพี่ชาย...’

“บ๊าๆๆๆ” พราวเพชรเอาหัวโขกพวงมาลัยรถเป็นจังหวะ หลังกระชากประตูรถให้เปิดออกแล้วเข้ามานั่งได้สำเร็จ สติของเธอก็คืนมาในเวลาที่ไม่น่าให้อภัยที่สุด เธอ ‘จวบ’ พีศราม!

นักเขียนสาวก้มลงเอาหน้าผากแนบกับพวงมาลัยอย่างสะเทือนขวัญ สูดลมหายใจเข้าลึกเพื่อระงับอารมณ์ สถานการณ์นี้ไม่เคยอยู่ในสมมติของเธอมาก่อนไม่ว่าเวลาใดๆ เธอจูนงกับสิ่งที่ตัวเองทำลงไป และเชื่อว่าเธอคงรู้สึกเช่นเดียวกัน อะไรต่อใจให้เธอทำเรื่องบ้าๆ เช่นนี้กัน

มือของพราวเพชรลั่นระริก รู้สึกได้ว่าแกมร้อนจัดและคงแดงก่ำ ไม่ต้องพูดถึงหัวใจที่เต้นจนแทบทะลุออกมา รู้สึกนับถือตัวเองขึ้นมานิดๆ ที่เมื่อกี้ตีหน้านิ่งอยู่ได้ทั้งที่แทบสติแตกอยู่ตรงนั้น แถมยังทำราวกับว่าเรื่องทั้งหมดเป็นแค่อุบัติเหตุ ไม่ได้สลักสำคัญอะไรเลย คิดแล้วก็ยกเอาหัวโขกอีก!

โทรศัพท์มือถือสั่นครืดคราดอย่างรุนแรงอยู่ในกระเป๋าจนสะดุ้งหญิงสาวสุดลมหายใจลึกอีกครั้ง ควักมันขึ้นมารับสายโดยไม่มองชื่อคนโทร. เข้า แล้วเธอก็ได้ยินเสียงพี่สาวแว่วมา

“พราว...น้องอยู่ไหน ไ้เจ็บบหลูดอีกแล้ว”

เธอลอกตา ตั้งแต่เจ้าอัลปากาตัวนี้มาอยู่ที่ม่อนอารัญ มันหลุดเป็นสิบบรอบจนเธอชักสงสัยว่าคอกของมันมีอยู่จริงหรือไม่

“พี่เพลงคะ เอ่อ...” พราวเพชรเหลือบตามองไปนอกกรต เห็นคชฤทธิ์ค่อยๆ เลื่อนรถสปอร์ตของเขาลงข้างทางพร้อมกับอัลปากาตัวน้อยที่ยืนได้อยู่กลางแดดสีส้มและกลีบดอกไม้ “ไ้เจ็บบยืนอยู่ปากทางเข้าบ้านเรา พี่ให้คนมาเอามันไปด้วยนะ มีคนยืนเฝ้ามันรอแล้ว”

ความวุ่นวายเกิดขึ้นทันทีที่ปลายสาย พราวเพชรได้ยินเสียงพี่สาวเธอบอกอะไรใครสักอย่างเป็นภาษาพื้นเมือง ก่อนที่หล่อนจะกลับมาคุยกับเธ่อีกครั้ง

“อ้อพราว เจ้าครามากลับบ้านวันนี้ละ ตอนเย็นมาทานมื้อค่ำกับพวกพี่ที่บ้านด้วย”

พราวเพชรยิ้มแห้งๆให้ตนเอง พี่สาวบอกเธอเข้าไปหลายชั่วโมง!

คำว่าบ้านของเพลงพิณไม่ได้หมายถึงบ้านดั้งเดิมของสองพี่น้อง แต่หมายถึงบ้านของครอบครัวพิชิตอารัญ ซึ่งแน่นอนว่าเธอไม่ปรารถนาจะไปเหยียบนักหากคชฤทธิ์อยู่บ้านในวันนี้

“พราวมีงานด่วนต้องทำคะ ไว้วันอื่นได้ไหมพี่เพลง”

“เอ้า! แล้วเย็นนี้จะทานอะไร พี่ไม่ได้สั่งให้คนเตรียมมื้อเย็นไว้”

“พี่เพลงคะ พราวมีสายซ้อน ส่งลัยเป็นบก. เตี้ยวค่าๆ จะโทร. หาใหม่่นะ” พราวเพชรซึ่งบอกก่อนที่ผู้เป็นที่สาวจะทันได้ไวย หญิงสาวไม่ฟังเสียงทักท้วง รีบกดตัดสายอย่างรวดเร็วพร้อมบ่งมึงง่าอย่างหนักใจ

“มาบอกเอาตอนนี้ก็แยสิ พราวเปลอจูบเขาไปแล้วนี่นา”

ถ้าเล่าให้บังฉณาฟังในคืนนี้ เพื่อนเธอคงไม่ยอมปล่อยให้เธอนอนเป็นแน่แท้ ขนาดเธอยังหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ว่าจูบเขาทำไม แล้วคนที่ต้องการจะรู้คำตอบให้ได้อย่างปัดฉา คงตั้งสมมุติฐานเป็นสิบ ไม่ก็ลงแดง ซักคืนซักงอตาย

‘ถ้าพี่เขากลับมา สิ่งแรกที่แกจะทำตอนเจอหน้าคืออะไรวะ’

พราวเพชรหวนนึกถึงคำถามที่เพื่อนถามในวันนี้ มีภาพประกอบในมือเป็นนิตยสารหัวนอกซึ่งบัดนี้ยังนอนอยู่ในถุงอยู่ข้างตัวเธอ หญิงสาวเขี่ยมันให้พ้นสายตา พยายามลืมนคำตอบที่เล่นที่จริงของตนเอง แต่กลับทำได้ยากยิ่ง

‘ไม่รู้สิ คงจะกระโดดจูบเลยมั้ง’

ไม่! มันต้องไม่ใช่เหตุผลนั้นแน่ๆ เธอแค่หัวทิ่มลงไป เธอไม่ได้ตั้งใจจะจูบเขา! พราวเพชรเริ่มเอาหัวโขกพวงมาลัยรถเป็นจังหวะอีกครั้ง บ้าบอที่สุด!

กลิ่นเครื่องเทศหอมฟุ้งไปทั่วขานเรือนไม้สักหลังเล็ก เคล้าด้วยเสียงเดือดปุดจากแกงที่เคี่ยวอยู่ในหม้อ จารุภานั่งอยู่ท่ามกลางความวุ่นวายในครัว มีสีหน้าพอกพอใจที่ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดี

‘แม่หนาย’ แห่งไร่พิชิตอาร์ณย์คนนี้ดำรงตำแหน่งมาได้สามสิบกว่าปีแล้ว นับตั้งแต่วันที่เธอพบรักกับสามีในนิวยอร์กเมื่อกาลก่อน ยอมละทิ้งชีวิตหรูหราฟู่ฟ่าของลูกสาวดิไซเนอร์ชื่อดังเพื่อกลับมาแต่งงานยังเมืองไทย มีลูกชายเป็นโซ่ทองคล้องใจถึงสองคน วันนั้นนับเป็นอีกวันที่เธอมีความสุขมากที่สุดในชีวิต

“แม่ นาย! แม่ นายเจ้า!”

ลำเนียงเมืองเหนือดังมาจากหน้าบ้าน ทำให้จรรยาต้องละสายตาจากเด็กในครัวที่กำลังทำอาหารกันอย่างชะมุกเข้มข้น ดวงหน้างดงามของสตรีวัยกลางคนหันไปทางบันไดขึ้นเรือนครัวไทย นางได้ยินเสียงตึงตัง เสียงเครื่องยนตร์รถ ก่อนที่เจ้าของเสียงร้องจะโผล่หน้าเข้ามาด้วยอาการตื่นตระหนก

“ร้องอะอะอะไรกันศรี” นางถามสาวใช้ที่อายุน้อยที่สุดในบ้านเป็นภาษาไทยกลางอย่างเอ็นดู “กระหืดกระหอบเข้ามาเขียว เอ้า! นิ่งเสียก่อน แล้วค่อยพูดค่อยจากัน”

ศรีสาวทชอบตัวโยนจนจรรยานึกขำ ดูท่าจะต้องอบรมกันอีกมากทีเดียว

“อ้าย...มีใครเก็บอ้ายได้จากต่าง...ต่าง...”

เสียงของหล่อหน้าหวัดจวนฟังไม่รู้เรื่อง ผู้เป็นนายจึงต้องเอียงหูฟังมากขึ้น

“ใครเก็บอะไรหรือศรี”

“เก็บ...เก็บ...”

“ศรีคงหมายถึงเก็บผมได้มั้งครับแม่”

เสียงทุ้มอันคุ้นเคยซึ่งดังจากทางข้างหลังสาวใช้ทำให้จรรยาผุดลุกขึ้นยืนทันที ความยินดีอย่างท่วมท้นแล่นเข้าสู่กลางใจเมื่อเห็นลูกชายคนเล็กเดินขึ้นบันไดขึ้นสุดท้ายมา

“พอดีผมถูกเจอพร้อมไอ้เจี๊ยะ คนงานในรีสอร์ตก็เลยพาผมมาส่งถึงบ้าน”

คชฤทธิ์เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้ามารดาเขา นางดูตัวเล็กกลงกว่าที่เขาจำได้ แต่ยังสวยตริ่งใจ ชายหนุ่มวางกระเป๋าเป้ลงบนพื้น อ้าแขนออกพร้อมรอยยิ้มกว้าง

“คิดถึงแม่จังเลยครับ ขอผมกอดทีสิ”

“คราม!” แทนที่จะเข้าไปกอดตอบ จารุภาเดินไปที่แขนลูกชายตัวแสบ
ทันทีจนเขาสะดุ้งร้องโอดโอย กระนั้นคนร่างสูงยังคงยืนหนึ่งไม่ยอมถอย

“ทำไมไม่ยอมกลับบ้านอี!”

“เจ็บนะครับ!”

“แม่บินไปเยี่ยมก็ไม่ยอมโผล่หน้ามาหา ถ้าจะโกรธอะไรก็ไปโกรธพ่อ
เราหนุ่มลิ แม่ไม่เกี่ยวสักหน่อย” อีกฝ่ามือตบผัวะลงที่เดิมเป็นครั้งที่สอง
ครั้งที่สาม ยังไม่สะแก่ใจ นางหมุนตัวเดินไปหยิบตะหลิวท่ามกลางอาการ
ตื่นตะลึงของคนในบ้าน

“แม่ครับ แคมือก็พอแล้วมั้ง!”

“พออะไรละยะ! แทะหายหัวออกจากบ้านไปจะเป็นลิปปี คิดว่าแม่
จะไม่โกรธอี!”

อาการวินแตกอย่างที่ไม่ได้เห็นบ่อยนักจากแม่ผู้แสนเงียบขรึมทำให้
คชฤทธิ์ถึงกับขำพริต เขาทำใจกล้าเดินเข้าไปใกล้ ดึงอาวุธในมือออก ก่อน
จะยกแขนโอบรัดรอบกายมารดาไว้แน่น จารุภาขึ้นตัวอย่างไม่ยอมแต่
สุดท้ายแล้วก็ต้องใจอ่อน เมื่อชายหนุ่มก้มลงดูโต๊ะศีรษะเข้ากับกับไหล่ของ
นางอย่างประจบประแจง

“ก็กลับมาแล้วนี่ไงครับ อยู่ที่นี่ผมคิดถึงอาหารฝีมือแม่จะแย่ ไม่รู้
ว่าเย็นนี้มีอะไรกินบ้างน้า...”

“แม่ตกใจหมดเลยตอนที่จู่ๆ ลูกโทร. มาบอกว่าเพิ่งลงเครื่องที่
สุวรรณภูมิ แล้วมาถึงสนามบินเชียงใหม่เมื่อไหร่ทำไมไม่บอกอี จะได้ส่งคน
ไปรับ” จารุภายังคงบ่นไม่หยุดเมื่อนางพาคชฤทธิ์มานั่งยังโต๊ะอาหารขนาด
ใหญ่บริเวณระเบียงบ้านพิชิตอาร์ณย์ หลังจากพาชายหนุ่มทัวร์บ้านที่เพิ่ง
ปรับปรุงใหม่แบบพอหอมปากหอมคอ

“ตอนแรกเพื่อนผมจะมารับนะครับ แต่มันติดธุระกะทันหันเลย
ให้ยืมรถขับมาแทน” เขายกแขนยึดเส้นยึดสายพลาจกวางตามองไปรอบๆ

อย่างคิดถึง

บ้านไม้สไตล์คันทรี่หลังนี้ตั้งอยู่บนเนินอันเป็นจุดชมทิวทัศน์ที่หาได้ยากยิ่ง ตะวันลับฟ้าไปนานแล้ว ภายในบ้านจึงเปิดไฟส่องสว่าง เผยให้เห็นแผ่นไม้เก่าแก่ที่ขีดไปตามกาลเวลาตัดกับพื้นฟ้าเบื้องหลัง และหลังจากไม้ได้มาเหยียบที่นั่นนาน ทุกสิ่งทุกอย่างดูแปรเปลี่ยนไปเสียหมด เริ่มด้วยบ้านชั้นล่างที่ถูกบิดารื้อใหม่และใส่กระจกบานใหญ่ล้อมรอบเข้าไปอย่างทันสมัย

“รถตั้งแพงมาอยู่ในมือคนตีนผีได้ยังไง”

“แม่ครับ นี่ลูกชายแม่นะ”

“นายมันไม่น่าไว้ใจใครราม”

เสียงหวานที่ดังขึ้นข้างหลังทำให้คนที่เริ่มโอดครวญราวหนูมรุ่มนเปลี่ยนท่าทีอย่างฉับพลัน เขาลดแขนลง อิริยาบถแบบสบายๆ ถูกแทนที่ด้วยการวางท่าเป็นทางการมากขึ้นยามหันไปสบตาผู้มาใหม่

“สวัสดีครับพี่สะใภ้”

“ไหว้ด้วยสิ”

คชฤทธิ์กำลังจะยกมือขึ้น แต่เพลงพินเดินมาซัดผัวใส่แขนเขาเสียก่อนอย่างฉิวๆ

“นายนี้กวนประสาทไม่เคยเปลี่ยนเลยคราม”

“ทำไมต้องตีขำร่อยกับแม่ด้วยเนี่ย” หนู่มนายแบบก้มลูบแขนที่เริ่มเป็นรอยแดงบ่อยๆ แล้วเงยหน้าขึ้นมองเพื่อนสนิท ที่บัดนี้แบรสถานะเข้ามาใกล้ชิดกันอีกชั้น เพลงพินยังคงเป็นผู้หญิงที่สวยงามจดจ่อด้วยเครื่องหน้าอ่อนหวาน กิริยามารยาทไม่ว่าจะทำอะไรก็ดูดีไปเสียหมด แต่เวลาที่ล่วงเลยได้เปลี่ยนสาวรุ่นในความทรงจำไปนิดหน่อย

“เธอแก่ลงรีเปล่า ฉันเห็นตีนกา”

“หยาบคาย!”

คนที่ทำให้ผู้หญิงเรียบร้อยสองคนวินแตกได้คงมีแต่คชฤทธิ์เท่านั้น

“คุณอะไรกัน เสียงดังไปถึงโรงรถ” เสียงหุ้มแหบแบบชายวัยกลางคน
ตั้งขึ้นในทิศที่เพลงพินเดินมาก่อนหน้า

คราวนี้คชฤทธิ์เหยียดตัวนั่งหลังตรงทันที แวตตาที่เคยพราระยับ
แปรเปลี่ยนเป็นเฉยชาน่าใจหาย จนเมื่อบุรีศย์เดินเข้ามายังบริเวณระเบียง
ชายหนุ่มจึงลุกขึ้นยืนแล้วกระพุ่มมือไหว้แข็งๆ

“สวัสดิ์ครับพ่อ”

จารุภาสัมผัสได้ถึงบรรยากาศอันไม่น่าอภิรมย์ซึ่งแทรกอยู่ระหว่าง
สองพ่อลูก คชฤทธิ์สบตากับบิดาของเขาไม่ยอมหลบ ร้อนคนกลางที่ต้อง
รีบเข้ามาใกล้เกลียดก่อนที่มือเย็นจะเกิดสงครามจนวินาศไม่มีใครได้กิน

“พ่อนั่งลงก่อนสิ แม่ให้เด็กเตรียมสำรับเย็นไว้แล้ว มาค่าๆ แบบนี้
คงหิวกันแย่แล้ว ครามเองก็หิวแล้วใช้ไหม”

“ครับ” คชฤทธิ์รับคำทั้งที่ใจจริงนั้นตรงกันข้าม ชายหนุ่มขยับไป
เลื่อนเก้าอี้ให้มารดา ก่อนที่เขาจะเดินไปนั่งข้างๆ โดยมีเพลงพินนั่งเยื้องขา
อยู่อีกฝั่ง

“พี่เคนล่ะครับไปไหนเสียแล้ว”

“เคนกำลังมา เห็นว่าเจ้าเจียบทำเอาุ่นวายจนวันนี้ต้องให้ค่าล่วงเวลา
คนงานเพิ่ม” พี่สะใภ้ตอบแทนจารุภา ซึ่งตอนนี้กำลังหันไปพยักหน้ากับ
สาวใช้ให้ล่าเสียดอาหารลงโต๊ะ

ทั้งโต๊ะไม่มีใครพูดอะไรอีก กลิ่นอาหารเหนือหอมจุกๆลอยแตะจมูก
เมื่อแต่ละจานถูกไล่เสียงผ่านตาลงบนผ้าปูโต๊ะลายพื้นเมือง รอเพียงไม่นาน
คเชนทร์ก็เดินเข้ามาในเวลาที่อาหารพร้อมพอดี

“ขอโทษที่สายครับ มีปัญหาติดหน้อยในรีสอร์ท เฮ้ย! ว่าไงคราม
มีของฝากให้พี่รีเปล่า”

บรรยากาศที่ตั้งเครียดเมื่อครู่สลายไปทันทีที่พี่ชายคนโตปรากฏตัว
จารุภาถึงกับลอบสบตาเพลงพินด้วยความโล่งใจ

“อยู่หลังรถเต็มเลย น้ำหนักกระเป๋าผมจะเกินเพราะพี่นี่แหละ”

“รู้ใจวะน้องชาย” คเชนทร์หัวเราะร่วนพลางหย่อนตัวลงนั่งข้างภรรยา “นึกว่านายจะไม่กลับมาเสียแล้ว หลังรู้อ่านี่เล่นเอาปั่นป่วนไปหมด คริวแทบแตกเพราะแม่ทำอาหารเยอะอย่างกับจะเลี้ยงคนทั้งดอย แม่ครับ ผมว่าจะถามตั้งแต่บ่ายแล้ว แม่ไม่คิดบ้างหรือว่าเจ้าครามจะเจ็ดเล็ก”

จารุภาถึงกับเบิกตากว้าง ในขณะที่เพลงพินหันไปตีสาม

“เคน!”

“ก็จริงนี่นา”

คเชนทร์มองไปรอบๆ โต๊ะ นอกจากอาหารที่วางเต็มจนแน่นชนิดแล้ว ทุกคนเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด คเชนทร์พี่ชายของเขาดูคล้ำเข้มภูมิฐานขึ้น ทว่าด้วยใบหน้าสุ่มนุ่มลึกแบบชายไทยที่ได้จากฝั่งบิดามามากเป็นพิเศษ ทำให้ยิ่งดูหล่อเหลามากกว่าจะดูแก่ ทั้งที่อายุปาเข้าไปสามสิบกว่า ส่วนบุริศย์ เขาจำได้ว่าหนวดที่ตัดเป็นระเียบเหนือริมฝีปากของบิดาไม่เคยมีสีขาวแซม ทว่าวันนี้มันโผล่มาเป็นหย่อมน้อยๆ แทรกอยู่จนทั่ว

“ครามทานไหวรีเปล่า แม่ลืมไปว่าควรเป็นอาหารอ่อนๆ”

“ไหวครับ ผมไม่เป็นไร” เขายืนยันเพื่อให้มารดาคลายใจ แล้วเริ่มตักแกงฮังเลใส่จานหลังจากบุริศย์ตักไปแล้ว พอเริ่มกินได้สองสามคำพี่ชายก็เริ่มชวนคุย

“แล้วรถสีแดงนั่นของใคร นายเพิ่งมาถึงไทยไม่น่าจะหาซื้อรถได้เร็วขนาดนั้น”

“ผมยืมเพื่อนมา”

คเชนทร์พยักหน้ารับรู้

“แล้วนายจะเริ่มมูงานเมื่อไหร่ พี่จะได้จัดงานกับคนให้นายถูก” พี่ชายผู้เกือบจะคุมงานทั้งหมดของครอบครัวพิชิตอาร์เอ็นยู่ในเวลานี้ถาม “อีกสักสามสี่วันดีไหม นายจะได้พักผ่อนก่อน”

“แล้วแต่พี่เลย” คเชนทร์ตอบพร้อมเอื้อมไปตักแกงผักหวานไปชิมตักแดงอีกช้อนใหญ่ “แล้วทำไม่จู้ๆ ถึงเรียกผมกลับมาจะทันหันแบบนี้ พี่ดูแล

มาตั้งหลายปีไม่เห็นมีปัญหา”

เพลงพัฒนาเลียบตามองคเชนทร์ เขาจึงพยักหน้าบ่อยๆ อย่างให้กำลังใจ
“คราม นายรู้ใช่ไหมว่าพ่อเราเสียเมื่อเดือนที่แล้ว”

ชายหนุ่มชะงักมือ พลันรู้สึกว่าการที่มือนี้ข้างผิดเพื่อนเหลือเกิน
“รู้แล้ว พี่เคนเล่ามาในอีเมล เสียใจด้วยนะ”

โมกซ์ สรวรสฤษิ์ เป็นสลาฟมือดีอย่างหาตัวจับยาก อีกทั้งนิสัย
เป็นกันเองทำให้เขาเป็นคนกว้างขวางและเป็นที่น่าเชื่อถือ เมื่อครั้งยังเด็ก
คชฤทธิ์เคยตามติดเขาไปยังโรงงานเครื่องเงินบ่อยๆ เสียงจากเครื่องปั้นเงิน
และไอร้อนจากแท่นหลอมยังติดอยู่ในความทรงจำของเขาจนทุกวันนี้

“ลุงโมกซ์ไปกะทันหันมาก ตอนนี่เพลงต้องดูแลโรงงานทั้งหมด
เพราะมีออร์เดอร์ใหญ่ที่ยังเคลียร์ไม่เสร็จ ส่วนรีพอร์ตชิ้นใหม่ที่เพิ่งเปิด
ลูกค้าก็เยอะมากจนฉันรับมือไม่ทัน ตอนแรกเพลงช่วยฉันดูแลส่วนนี้ แต่
ช่วงหลังๆ มันหนักมากเกินไป...”

“ทั้งไร่ชา สวนดอกไม้ รีพอร์ต แก่ก็รู้ว่าฉันไม่ได้สร้างธุรกิจทั้งหมด
มาเพื่อให้เจ้าเคนดูแลคนเดียว” เสียงของคนที่นั่งเงียบมานานดังขึ้นจน
คนทั้งโต๊ะเงยบกริบ

คชฤทธิ์หันไปสบตาบิดา มีแววท้าทายเจืออยู่ในนั้น “ไม่ยกรู้ว่าพ่อ
จะพูดแบบนี้ ทั้งที่ตัดหางผมปล่อยวัดไปตั้งหลายปีติดัก”

“นั่นเพราะแกไม่รักตัวเอง”

“เพราะผมไม่ได้เป็นอย่างที่พ่อหวังต่างหาก”

“คราม” จารุภาพรามเสียงอ่อน นางยื่นมือมาแตะแขนลูกชายจน
อีกฝ่ายต้องสูดหายใจเอือกใหญ่อย่างอดกลั้น

ปกติเขามีไซ้คนที่มีความอดทนต่ำนัก แต่ถ้าเป็นเรื่องนี้ ไม่ว่าจะเมื่อใด
ต้องมีปากเสียงกันเสมอ “ขอโทษนะครับแม่ แต่ผมอ้อมแล้ว” คชฤทธิ์ยอม
เสียมรรยาทลุกขึ้นก่อน “คืนนี้จะให้ผมนอนที่ไหน ผมจะได้ยกกระเป๋าไป
ถูก ไร่รีพอร์ตไร่เปล่า เพราะเมื่อที่ตอนเดินดูบ้าน ผมเห็นห้องของผมถูกใช้

เป็นห้องเก็บของไปเรียบร้อยแล้ว”

คเซนทร์ลุกพรุดขึ้นจากเก้าอี้อีกคนเมื่อเห็นว่าน้องชายของตนเดินดุ่มลงบันไดไปโดยไม่รอกำตอบ ชายหนุ่มหันไปมองหน้าบิดาด้วยสายตา กิ่งตำหนักลายๆ ซึ่งบุรีศย์ถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่งอย่างวิตกกังวล

“จะทำอะไรก็ทำเถอะเคน”

ไต้ยินดั่งนั้นคเซนทร์จึงรีบเดินตามน้องชายผู้กำลังอยู่ในอารมณ์ที่คาดเดาไม่ได้ไปทันที

คเซนทร์เดินมาถึงเฟอร์รารีสีสดที่จอดอยู่ในโรงรถด้วยอารมณ์อันไม่ปกติ เขาเคยเป็นคนเยือกเย็นและมีวุฒิภาวะมากกว่านี้หลายเท่า ทว่านับตั้งแต่เข้าเขตรั้วบ้านอีกครั้ง เขารู้สึกราวกับตนกลายเป็นเด็กผู้ชายตัวเล็กๆ ที่แม่ต้องคอยพะเนาะเน้าเอาใจ กลายเป็นเด็กที่มีปัญหาที่มักจะถูกพ่อดุตำเสมเวลาทำอะไรไม่ได้ตั้งใจเหมือนพี่ชาย เสียงผีทำอันคุ่นเคยเบี่ยงหลังทำให้ชายหนุ่มกำมือแน่น

“พี่เคน ใครเป็นคนออกไปเดี่ยนี้”

“นายไม่อยากรู้หรือคราม”

“แต่พี่รู้ว่าการที่ผมกลับมามันหมายถึงอะไร!”

“พี่ไม่รู้ เพราะพี่ไม่ใช่ นาย” คเซนทร์เดินมาหยุดอยู่ที่ใกล้ๆ “พี่รู้แค่ว่าบ้านเรากำลังอยู่ในภาวะวิกฤติ เสียงต่อการเสียชื่อเสียงที่มีมาตั้งแต่รุ่นปู่ และเราต้องการให้นายช่วย”

คนฟังพ่นลมหายใจออกมาอย่างหงุดหงิด แต่ยอมจำนนกับความจริงนั้น ความจริงที่ว่าไม่มีใครบางคนต้องการเขา...

“ผมจะอยู่ที่นี้แค่หกเดือน” เขากล่าวออกมาในที่สุดหลังจากตัดสินใจอยู่ครู่ใหญ่ “สิ้นเดือนตุลาคมผมจะกลับอเมริกา มอเดลลิงคงไม่พอใจถ้าผมพักงานนานเกินไป”

“นายไม่ได้ลาออก?” คเซนทร์ถามเสียงสูงอย่างตกใจ “พี่นี่กว่านายจะกลับมาอยู่ที่นี้ถาวรเสียอีก”

“สัญญาเหลืออีกสองปี ผมเพิ่งตกลงเป็นแบรนด์แอมบาสซาเดอร์ให้ เอชแอนด์เอ็มก่อนมาที่นี่” เขาเอามือชูกะเป่ากางเกง “ผมต้องกลับไป ถ่ายงานให้ทันก่อนแฟชั่นวีทซ์ขึ้นหน้า”

คเซนทร์ถึงกับกล่าวอะไรไม่ออก เขารู้ว่าคชฤทธิ์เป็นคนที่มีความ รับผิดชอบสูงลิบ ชัดกับท่าทางเรียบร้อยไม่เอาการเอางานอย่างที่ชอบ แสดงออกเพื่อหลอกคนรอบข้าง จนท้ายแล้วผู้เป็นพี่ชายจึงได้แต่ไหวไหล่ ปลงๆ

“เอว่ะ อย่างน้อยก็ยังตั้งหกเดือน”

“อย่าเพิ่งบอกใครล่ะครับ”

“รู้ ไม่บอกหรอก” ผู้เป็นพี่ชายกลอกตาก่อนจะเริ่มมองรถข้างกาย เขาอย่างสนใจ “ว่าแต่เพื่อนนายรสนิยมไม่เลวเลยนะ ม้าลำพองเอฟสิบสอง เบอร์ลินเนตตา มีอหนึ่งในไทยไม่ต่ำกว่าสามสิบล้าน รุ่นในฝันของเศรษฐี นักซิ่ง พวกนายเป็นปากกันนี้หว่า!”

“หยุดเปลี่ยนเรื่องแล้วจะทำอะไรก็ตามาเถอะพี่ ผมไม่ได้เจอพ่อกับ แม่มาเกือบสิบปีแล้ว ทำตัวอย่างนี้ก็สมควรโดนพี่ว่าอยู่หรอก” คชฤทธิ์หัน กลับมาประจันหน้ากับคเซนทร์ ใต้แสงไฟจากโคมตรงทางเดิน ความสูง ของทั้งคู่ไล่เลี่ยกัน เพียงแต่เขาล่ำกว่านิดหน่อย

“ใครมันจะกล้าด่าน้องชายสุดที่รักวะ” คเซนทร์แยกเขี้ยว “อย่าทำ หน้าจริงจังนักได้ไหม พี่สยองวะ นายนี้ไม่เคยเปลี่ยน”

คชฤทธิ์พ่นลมหายใจออกมา “ผมไม่คุ้นกับบ้านตัวเองเลย”

“ก็สมควรอยู่ ตากับยายเป็นยังไงบ้าง สบายดีไหม ตอนพี่ไปเยี่ยม พวกท่านครั้งล่าสุด นายก็ดันไปทัวร์ถ่ายแบบที่อิตาลีได้” คเซนทร์กอดอก

“สบายดี ยายยังปากจัดเหมือนเดิม”

“มีแต่นายนั่นแหละที่กล้าพูดอย่างนั้น” ผู้เป็นพี่ชายพูดกลั้วหัวเราะ “แต่ฉันมีอะไรที่เจ๋งกว่าเฟอร์รารีให้นายดูวะ ตามมาทางนี้สิ”

คำกล่าวอวดอ้างเรียกความสนใจจากคชฤทธิ์ในบัดดล ถ้ามีอะไรเจ๋ง

กว่ารถสีแดงจัดจำนวนคันนี้ ก็คงจะเป็นอะไรที่ล้ำหลุดโลกเป็นแน่แท้ เขาเดินตามพี่ชายไปทันที แล้วก็ต้องอึ้งกับรถอีกคันที่จอดอยู่ในสวนลึกของลานจอดรถ

“ฟอร์ดมัสแดงปีเจ็ดหนึ่งที่นายเคยอยากได้ พ่อเอาไปยกเครื่องให้ใหม่หมดแล้ว แต่ถ้านายยังไม่แน่ใจ ลองเอาไปเช็กกับอู๋ในเมืองอีกทีก็ได้ นายมีส่วนลดนี้ ไซ้ใหม่” คเชนทร์ผายมือให้ชมพร้อมรอยยิ้มมอมกมุมิ “นายควรจะเห็นตอนที่พ่อซื้อ น้ำตาแทบไหลพรากเพราะเลขในบัญชีหายไปหลายหลัก”

“รถมัสแดงเก่าๆ กับเฟอร์รารีที่คิดว่าผมจะเลือกอะไร” คชฤทธิ์ทำหน้าที่แนะนำเมื่อนึกภาพชวนขันตามที่พี่ชายว่า ยากที่จะเชื่อว่าบุริศย์ผู้ร่ำรวย ร้องไห้ให้รถบุโรทั่งคันเดียว แล้วเขาก็ต้องรับกฎแฉพวงหนึ่งที่คเชนทร์โยนให้แบบไม่ทันได้ตั้งตัว

“มัสแดง” คนตอบยกคิ้ว

“จะเข้าไปไหนละ ดึกคืนป่านี...” คชฤทธิ์ทำหน้าที่เบีใส่พี่ชายที่รู้ทัน

“นายจำที่สวยๆ ติตริมอ่างเก็บน้ำได้ไหม โกลั๊ๆ บ้านของยายพราว”

“เออ...จำได้ แล้วทำไม อย่าบอกนะว่าให้ผมขับรถไปทางเต็นท์นอนตรงนั้น”

“เปล่า หกปีที่แล้วพ่อไปสร้างบ้านไว้ให้นาย บอกว่าถ้านายกลับมาจะได้ให้เป็นของขวัญรับปริญญา”

คชฤทธิ์เสียบไปชั่วอึดใจ อะไรบางอย่างแล่นขึ้นมาจุกอกจนพูดไม่ออก เขามองหน้าผู้เป็นพี่ชายด้วยแวต่าไม่บ่งบอกอารมณ์

คเชนทร์ยิ้มออกมาชนิดหนึ่งอย่างเข้าใจก่อนจะกล่าวต่อ “นายก็รู้ว่าพ่อไม่ใช่คนพูดมาก วันก่อนพี่สั่งให้คนไปทำความสะอาดไว้ พอนายเข้าอยู่เมื่อไหร่จะให้แม่บ้านไปดูแลให้ ส่วนเรื่องข้าว ถ้านายไม่ติดงาน หรือไม่เหม็นขี้หน้าพี่จนไม่อยากมาที่มากินที่บ้านใหญ่ก็ได้ พราวเองก็ทำแบบนั้นประจำ”

หนุ่มนักเรียนนอกพยักหน้าออกมาในที่สุด

“หมดเรื่องจะคุยกันนี้แล้วใช่ไหมพี่ ผมชักง่วง”

“เดี๋ยว คราม...” คราวนี้ไม่ใช่เสียงของคเชนทร์ แต่เป็นเพลงพิดนที่เดินลงบันไดมาพร้อมกับปิ่นโตขนาดใหญ่ในมือ “เราฝากข้าวเย็นไปให้พรารด้วยได้ไหม ยายแสบทำงานจนลืมเวลาตลอดเลย”

คชฤทธิ์มองปิ่นโตขนาดใหญ่เกินจะกินคนเดียวหมดในหนึ่งมื้อ เขายกมือขึ้นเกาคางก่อนจะถามเพื่อนสนิทที่สุดคนหนึ่งในวันมัธยมปลายซึ่งบัดนี้กลายเป็นพี่สะใภ้

“นั่นเพื่อให้ฉันด้วยรีเปล่านะ”

“เพื่อแล้ว ยายพรารตัวจืดเดียวทานไม่หมดหรอก เราใส่เพิ่มๆ ไปกลัวว่านายจะไปแย่งน้องกินด้วย อย่างน้อยก่อนทะเลาะกับคุณพ่อน่าจะทานให้อิ่มๆ ก่อน ทำเป็นเด็กๆ ไปได้”

คชฤทธิ์สบออะไรสักอย่างในลำคอพร้อมรับปิ่นโตไปโดยดี เขามองพี่ชายสลับกับเพื่อนสาว ทั้งคู่ดูเหมาะสมกันอย่างไม่มีที่ติเมื่อมายืนใกล้กัน เพลงพิดนนั้นสวยงามอย่างหาตัวจับยาก นิสัยอ่อนโยนอย่างที่มารดาเขาชื่นชอบมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ส่วนพี่ชายเขาก็หล่อเหลาอบอุ่น โชคดีที่เขากลับมาตอนนี้ มีใช้ก่อนที่ทั้งคู่จะแต่งงานกัน...

“โอเค ینگไปละ ง่วงแล้ว” เขาว่าในที่สุด หลังจากคิดว่าคนทั้งคู่อาจอยากไปกินอาหารต่อ “เพลง ฝากบอกแม่ด้วยนะว่าอาหารอร่อยอยู่แต่กลับมานี้ใหม่ๆ โคตรเหนื่อยเลย เดี่ยวพรุ่งนี้จะมาทานด้วยใหม่ตอนที่พอไม่อยู่”

เพลงพิดนยิ้มรับพร้อมพยักหน้า ในขณะที่ยกแขนขึ้นควงกับสามีจนคนมองแอบเสียดแปลบในใจและอยากไปให้พ้นจากตรงนี้

“ได้สิ เดี่ยวเรากับเบนจะบอกให้”

มัสแตงปีเจ็ดหนึ่งสี่คลาสสิกคงจะถูกกลืนไปกับฝุ่นหญายามราตรี หากมันไม่เปิดไฟหน้าเจ็ดห้าเช่นตอนนี้ เสียงเครื่องนั้นเกือบเงียบสนิท ตอนที่คชฤทธิ์เลี้ยวรถเข้ามายังลานหน้าบ้านสองชั้นครึ่ง ที่ตั้งอยู่บนปลายเนินของตระกูลสรวงสุริยัน

ชายหนุ่มดับเครื่องอย่างพึงพอใจ หยิบปืนโตที่วางอยู่บนเบาะข้างๆ มาถือไว้ในมือ จากที่จอดเขาสั่งเกตเห็นหน้าต่างบ้านชั้นล่างบางบานมีแสงไฟ สีนวลเล็ดลอดออกมา แสดงว่าสาวน้อยเจ้าปัญหาผู้เป็นเจ้าบ้านหนึ่งเดียวยังไม่หลับ น่าจะอย่างนั้น

กล่าวตามตรง เขาเองก็ไม่ว่างจะทำตัวอย่างไรเหมือนกันหลังจากที่เธอปล้นจูบจากเขาเอาดีๆ เมื่อหลายชั่วโมงก่อน เป็นความรู้สึกน่าฆ่าพิลึก ทั้งที่สมัยอยู่นิววยอร์กเขาออกเจตกับสาวๆ ไม่เว้นแต่ละวัน และการจูบนิดๆ หน่อยๆ ถือว่าเป็นการหักทายเป็นสนิสนระหว่าง 'คนสนิท' แต่ที่นี่ไม่ใช่อเมริกา และเขาก็ไม่ใช่ไอ้ขี้บ้อจนไม่ทราบว่าจะจูบในความหมายทางสากลโลกหมายถึงอะไร เพียงแต่พราวเพชรนั้นเป็นคนชอบทำอะไรซึ่งคาดเดาไม่ได้

คชฤทธิ์คิดขณะก้าวลงจากรถกลางปิดประตูอย่างเบามือ กลืนหญาฤดูร้อนลอยอบอวลอยู่ในอากาศ เบื้องล่างมีแสงไฟจากรีสอร์ตให้เห็นลิบๆ เขาลืมไปเสียแล้วว่าออกดของบ้านอยู่ตรงไหน หลังจากเดินหาอยู่ชั่วครู่ ชายหนุ่มจึงตัดสินใจเคาะประตูไม้บานใหญ่ที่ตั้งอยู่หน้าบ้านดังๆ แทน

รอไม่ถึงจิตใจ ประตูบานนั้นก็ค่อยๆ แฉกเปิด ดวงหน้าหวานละมุนไพล่พ้นออกมาพร้อมรอยยิ้มกว้างจัดอย่างน่ารัก เขาสั่งเกตว่าเธอมายิ้มผมด้วยดินสอ และสวมชุดนอนลายประหลาดแบบที่ไม่ได้เห็นมานานักหนา แต่เพียงสบตากันเท่านั้นรอยยิ้มหวานจัดก็ค่อยๆ จืดเจือ่น พราวเพชรดูพูดอะไรไม่ออกไปชั่วครู่เมื่อเห็นหน้าเขา ท่ามกลางความเงียบที่ได้ยินเพียงเสียงจักจั่นเรไร เขาเห็นเธอหลบตาลงมองพื้น จงใจอย่างยิ่งที่จะไม่สบตาเขา แก้มใสเริ่มขึ้นเป็นสีชมพูระเรื่อ ก่อนที่เธอจะกล่าวด้วยเสียงที่ไม่ดังไปกว่า

กระซิบ

“พี่คราม...”

แล้วเขาคงจะเดาความหมายของจูบนั้นอย่างไรดี